Vestitorul

ANUL II, Nr. 15 | APARE LUNAR | MARTIE 1950

Principiul Monarhic

Dacă este o chestiune care să ne strângă la-olaltă — spre deosebire, vai, de atâtea altele care ne despart — este continuarea sistemului de guvernământ monarhic în ziua când ţara îşi va recâştiga libertatea. Mascarada republicană care s'a petrecut în România, organizată de simbriaşii Moscovei la adăpostul baionetelor NKVD.-iste e un act de silnicie, impus de ocupantul vremelnic al teritorului românesc împotriva voinţei şi aspiraţiilor legitime ale poporului nostru. Republica Populară Română s'a zămislit din acelaşi complex monstruos de sânge, de jaf, de violuri, de cruzimi, de bestialităţi pe care l-a târât după sine armata sovietică, oriunde a apărut, creindu-i o faimă inumană, de fiară apocaliptică. Aşa cum ni s'a răpit avutul naţional, cum oamenii au fost alungaţi din casele lor, ajungând peste noapte „declasaţi" şi muritori de foame, după aceleaşi procede onorabile, într'o bună zi, ultimul nostru rege a trebuit să ia drumul pribegiei. Vă închipuiţi aşadar ce emoţii a simţit poporul român la înscăunarea republicii şi ce idee îşi face de virtuţile ei excelente.

Ataşamentul poporului român pentru monarhie e străvechiu de când istoria lui. Dela originile sale cele mai îndepărtate şi până în zilele noastre, când s'a abătut asupra lui năpasta stăpânirii moscovite, el, n'a cunoscut o altă formă de guvernământ decât domnia unuia singur, a regelui în perioada tracă, a voevodului, a principelui în epoca stăruleţelor carpatine; a monarhului constituţional, în epoca modernă. Strânsa şi permanenta lui alipire pentru ideea monarhică nu se poate explica totuşi numai pe bază de tradiţie istorică; în această acceptare a unui îndrumător suprem al destinelor naţionale se resfrâng calităţile lui intrinsece, pornirea lui sufletească spre echilibru, spre armonie, spre o mai dreaptă întocmire socială. Poporul român are un simţ ascuţit al valorilor, al ierarhiei, al respectului cuvenit celor ce pot şi se străduiesc mai mult decât alţii. El a recunoscut necesitatea de a exsista o instituţie politică sustrasă influenţelor de moment, la a cărei înaltă autoritate să poată apela toate forţele lui creatoare, pentru a găsi ocrotire, îndemn şi dojană, când aceasta e de trebuinţă. Forma de guvernământ republicană prea e aservită schimbărilor de opinie publică, prea sufere de acel du-te, vino al incintei parlamentare, încât un preşedinte de republică mult mai uşor poate cădea în ispita de a confunda interesele ţării cu ale partidului care l-a sprijinit să ocupe fotoliul primului cetăţean.

O singură primejdie pândeşte monarhia, un viciu de natură inferioară, care, dacă se desvoltă, crează o specie de guvernământ mult mai rea decât cea mai rea dintre republici: ca suveranul să întrerupă continuitatea glorioasă a dinastiei sale, să uite exemplele înălţătoare ale înaintaşilor săi, lăsându-se atras de orgoliu, de ambiţii şi de patimi personale. Când iese din cadenţa neamului, când încetează de a mai fi un paznic al istoriei, convertindu-se la un fel de agnosticism naţional. Când îşi calcă rolul de arbitru suprem al naţiunii şi devine coasocialul unei grupări, unui partid sau al unor interese nemărturisite. Fără îndoială, reflectând la răul imens ce-l poate produce un rege desprins sufleteşte de comunitatea naţională, un preşedinte de republică apare mult mai acceptabil, pentrucă acesta după patru sau şapte ani trebuie

continuarea în pag. 2

„Societatea omenească e un edificiu cu mai multe etaje, în care trebuie să domnească armonia între clase, nu egalitatea. Nu există societate viabilă, fără dragoste, fără tradiţie, fără respect şi fără omenie."

Ernest Renan

Ofensiva dragostei

Presa românească din exil a reprodus, însoţit de scurte comentarii, textul noului jurământ pe care trebuie să-l depună soldaţii Republicei Populare Române. Noi credem că acest fapt e prea semnificativ, prea desvăluitor de esenţe, ca să treacă în noianul ştirilor de tot felul ce ne vin din ţară şi să fie tratat numai tangenţial. Ziarul nostru şi-a spus cuvântul asupra acestui subiect grav şi tulburător în editorialul din numărul trecut, prezentându-l mai mult sub raportul silniciilor pe care le sufere conştiinţa naţională şi conceptul de luptător în genere. Noi, reluându-l în cercetare, vom încerca să-l cuprindem în perspectiva marilor desbateri spirituale ale veacului nostru, pentru a reconstitui fundamentele doctrinare, concepţia de viaţă, din care a putut să se zămislească această împroşcătură de venin, denumită în limbajul Republicei Populare jurământ ostăşesc, şi menit să transforme nobilul meştesug al armelor într'o tâlhărie la drumul mare.

Rostul unui jurământ ostăşesc este să trezească în suflete ideea de datorie cetăţenească, de apărare a patriei, recrutul punându-se chezaş cu viaţa lui pentru păstrarea neştirbită a hotarelor ei. Intre soldatul care prestează jurământul şi patria care i-l primeşte se crează o stare de comuniune mistică, de solidaritate spirituală, care garantează valoarea lui mai mult decât toate ordinele superiorilor sau pedepsele regulamentare. Inovaţia introdusă de corifeii comunişti dela Bucureşti destramă toată frumuseţea etică a jurământului, răpindu-i tocmai partea care leagă destinele individuale de cele colective şi care îl justifică şi în faţa lui Dumnezeu. Noua formulă se deosebeşte de cea veche prin apariţia cuvântului „ură" ca ornament principal al ei. Ostaşii Republicei Populare Române trebuie să se lege — inovatorii au avut cel puţin buna inspiraţie să nu mai cheme martor pe Dumnezeu — să urască statele „imperialiste", să urască naţiunile libere, să urască pe toţi oamenii care n'au ajuns încă să-şi plece genunchii în faţa Marelui Stalin: „jur să urăsc din adâncul inimei mele pe duşmanii patriei şi ai poporului muncitor". Este adevărat că obiectivele urei, mai sus enumerate, nu sunt specificate în formula jurământului, dar nu ne isbim de nicio greutate ca să le deslusim din practica zilnică a politicei sovietice. Cine poate fi duşmanul clasei muncitoare în concepţia comuniştilor decât acele popoare şi acei indivizi cari şi-au păstrat neatinsă dreapta judecată şi resping categoric îmbierile de fraternizare cu Moscova? Oastea ţării intrând pe acest făgaş destructiv încetează de-a mai fi o şcoală a eroismului, a sacrificiului pentru patrie, şi devine un atelier de desumanizare, de confecţionare a omului-monstru, care şi-a pierdut exerciţiul facultăţilor superioare ale sufletului şi nu mai păstrează în el decât răsufletul ucigaş al urei. Bietul tineret român! Ca să binemeriteze dela noua lui patrie „socialistă", trebuie să se despoaie de orice vestigii de spiritualitate şi să se coboare la scăpărarea de inteligenţă a unui troglodit.

Acest sinistru scenariu mintal nu provoacă nicio repulsie creierelor ce s'au lăsat odată intoxicate de dialectica marxistă. Comuniştii definitiv câştigaţi cauzei — nu mulţimile, care-i urmează din alte motive, nădăjduind într'o viaţă mai bună — sunt nişte posedaţi ai distrugerii, nişte fiinţe anormale, cari nu mai pot gândi omeneşte pentrucă au încetat de a mai fi oameni. Idealul comunist — dacă această împerechere de noţiuni nu ofenseazâ bunul simţ, dacă li se poate concede comuniştilor de a avea un ideal — se arată foarte rezervat, foarte sumar în revelaţii, când este vorba să expună aspectele viitoarei societăţi socialiste. Toată fresca se

continuarea în pag. 2

Responsabilitatea intelectualilor

Comemorarea a o sută de ani dela naşterea lui Eminescu a fost şi continuă să fie un eveniment de amplă verificare a posibilităţilor culturale româneşti. Reactualizarea operei şi figurii intacte din punct de vedere spiritual a marelui nostru profet şi poet naţional constituie în acelaş timp garanţia că elementele deţinătoare a celei mai grave şi decisive responsabilităţi istorice faţă de viitorul naţiei noastre, adică elementele intelectuale care au reuşit să scape de tirania comunistă şi să-şi continuie acţiunea peste hotare, se află la avantgarda luptei româneşti şi formează puntea care leagă energiile trecutului cu perspectivele viitorului.

Anii aceştia din urmă au prilejuit, atât în ceiace priveşte realitatea românească, cum şi în ceiace priveşte realitatea şi evoluţia formelor de vieaţă europeană, constatarea unei crize profunde a valorilor politice şi o autentică recrudescenţă a importanţei forţelor intelectuale, ca îndrumătoare de noui posibilităţi. Ceiace Eminescu formula acum şaptezeci de ani, drept un aspect decadent al politicei de guvernământ în faţa primejdiilor cruciale, când spunea că „numai Guvernele vreau să se lase înşelate, sângeroasă realitate, verificată pe trupul şi cu popoarele nu", a fost pentru noi o cumplită, preţul unui întreg patrimoniu de valori spirituale. Faţă de atitudinea anilor din urmă, când atât forţele politice aşa zise revoluţionare, cât şi forţele conservatoare şi reacţionare, îşi făcuseră parcă o lozincă din dispreţul suveran pentru valorile intelectuale autentice, se simte astăzi nevoia unei modificări fundamentale de criteriu.

In vremuri de mari primejdii pentru fiinţa unui neam, se operează un fel de întoarcere naturală la adevăruri simple şi la forme primare de vieaţă. Intr'un moment ca acesta şi naţia noastră se refugiază în ca însăşi şi caută să-şi enumere forţele pe care poate într'adevăr conta, pentru a-şi continua o existenţă subterană, până ce cahul de primejdii va trece. In această regăsire, în acest proces de verificare a forţelor vii, două sunt într'adevăr categoriile de forţe, pe care napia noastră se poate bizui, pentru a continua existenţa şi lupta pe vieaţă şi pe moarte împotriva celui mai cumplit duşman al său. Aceste două categorii de forţe sunt, fără îndoială, instinctul unei conştiinţe populare aşezată în poziţia de legitimă apărare istorică şi nucleele intelectuale care, presărate în lume, se regăsesc, şi refac cadrele şi caută să desprindă la orizont formele posibile de vieaţă spirituală şi politică românească, aşa cum vor putea să supravieţuiască şi să se desvolte în forme ulterioare.

De aceia noi salutăm cu entuziasm toate iniţiativele apărute în ultima vreme, în diferite ţări unde intelectualii români pot să-şi exprime în mod liber părerile şi pot să participe în mod autentic la procesul de refacere a valorilor româneşti destrămate, iniţiative care fiind să continuie tradiţia obiectivă, acea tradiţie care reuşise, în mai puţin de un secol, să opereze salturi de veacuri în evoluţia spiritului românesc şi să ne aşeze în rândul popoarelor occidentale.

Pentru un moment remarcăm numai că intelectualilor români le incumbă, în special celor liberi, cea mai gravă responsabilitate istorică, cel mai înalt rol, care l-a avut cândva o generaţie. Vigilenţi, spirite în necontenită veghe asupra a tot ce se petrece şi mai ales asupra a ce se petrece în spaţiul de vieaţă şi de creiaţie românească, ei constituie linia vizibilă între România trecutului şi România viitoare, element de continuitate destinat să închociască golul produs de această autentică noapte istorică a unei părţi din Europa condamnată la sclavie.

Pe convingerea fermă că intelectualii români vor şti să fie demni de marea misiune pe care Dumnezeu le-a încredinţat-o, se bazează credinţa noastră optimistă în destinele neamului românesc.

Principiul Monarhic

urmare din pag. 1

să cedese locul altuia, în vreme ce un suveran, uzând de permanenţa mandatului său şi încorporând gloria dinastiei sale, cu greu poate fi împiedecat să nu-şi ducă până la capăt opera lui destructivă.

Poporul român a făcut o experienţă dezastruoasă cu un vlăstar domnesc care nu şi-a înţeles chemarea. Totuşi înţelepciunea lui ancestrală l-a sfătuit să nu renunţe la un principiu, la o instituţie de mare preţ, pentrucă unul din vremelnicii lui reprezentanţi s'a îndepărtat dela îndatoririle unui cap încoronat. Toată dragostea şi recunoştinţa ce o poartă actualul dinastii româneşti, pentru măreţele fapte împlinite de Carol I Intemeietorul şi Ferdinand I Intregitorul, le-a transpus fără nicium moment de şovăire şi cu egală căldură şi intensitate asupra tânărului Rege Mihai. Hiatus-ul activităţii monarhice dintre 1930—1940 — această epocă de tristă amintire din istoria neamului — n'a creat un hiatus al sufletelor, n'a sdruncinat nimic din lealitatea şi devotamentul poporului român pentru principiul monarhic în sine şi pentru actuala familie regală.

Fostul Rege Carol, plictisindu-se de dolcele far niente al vieţii dela Estoril, de lângă Lisabona, s'a gândit să revină la „politică", o preocupare mai febrilă, mai plină de nerv, pe care exercitându-o odinioară după impulsuri necontrolate a transformat o ţară frumoasă într'un morman de dărâmături. Intr'un interview ce i-a fost luat în luna Februarie de către un reporter al cunoscutului ziar parisian de seară „Paris-Presse-Intransigeant", afirmă că spiritul monarhic e foarte puternic în România. Iată un punct de vedere pe care îl împărtăşim cu fostul rege. Numai că spiritul monarhic reprezintă o mare bogăţie naţională, de care nu trebuie nimeni să-şi bată joc şi cu atât mai mult monarhul care e permanent avizat la concursul lui. A fi adept al monarhiei nu înseamnă a fi slab de minte, a te afla într'un „stadiu înapoiat de civilizaţie", a avea „o gândire politică primitivă", o suporta bătăile la talpă şi cămaşa de forţă numai pentrucă te ordonă un cap încoronat. Sentimentele monarhice nu pot fi nici exploatate şi nici luate în derâdere, permiţându-se orice fel de uşurinţe, de nedreptăţi, de mistificări, contând pe asigurarea că poporul înghite tot ce vine de sus. Dacă poporul nostru a arătat aproape o mistică alipire pentru casa noastră domnitoare, pesând în turul ei o atmosferă de legendă, devotamentul anonimilor trebuie răsplătit cu un egal devotament din partea membrilor ei.

Fiindcă fostul rege vorbeşte în acelaşi interview şi de eliberarea ţării, de strângerea rândurilor între toţi Românii, crede el oare că aduce vreun serviciu rezistenţei şi întăreşte „spiritul monarhic", unelind împotriva Regelui Mihai?

Ofensiva dragostei

urmare din pag. 1

reduce la câteva indicaţii vagi, parcă anume această chestiune a fost lăsată să plutească într'o lumină enigmatică: statul fără clase, dispariţia puterii politice, dispariţia exploatării omului de către om, producţie din belşug, în aşa fel încât fiecare om să se aprovizioneze după trebuinţele lui, şi alte formule, tot atât de ispititoare, dar lipsite de consistenţă. Pe cât de sgârciţi s'au arătat fondatorii comunismului marxist în descrierea paradisului roşu pe atât de minuţios însă sunt preparate textele cari indică metodele de luptă şi drumul ce trebuie să-l străbată proletariatul până la victoria finală. Nimic din ce-a fost bun altădată nu mai poate fi păstrat în noua organizaţie socială, căci totul poartă pecetea păcatului. Distrugeţi proprietatea, distrugeţi familia, distrugeţi patria, distrugeţi libertatea, distrugeţi individul, distrugeţi religia, distrugeţi dreptul, distrugeţi morala, proclamă, cuprinşi de o adevărată furie iconoclastă, semnatarii Manifestului Comunist. Puhoiul maselor trebuie să se reverse ca o apă prăvălită din vârful munţilor mătrând toate îngrădirile trecutului în calea ei, dărâmând instituţii, dărâmând temple, dărâmând aşezări de veacuri, dărâmând întreaga istorie.

Pentrucă popoarele să ajungă la acest grad de nebunie colectivă, ca, cu propriile lor mâini să devasteze ce-au agonisit într'o muncă de milenii, trebue să existe o scânteie incendiară, un impuls, o forţă, care să le împingă în prăpastie. Numai ura e capabilă să deslănţuie acest iureş al mâniilor oarbe. Numai din flancul ei se poate alimenta fanatismul revoluţionar al comunismului, destinat să facă „tabula rasa" cu toate valorile umanităţii. Dar nu ura de moment dispune de acest elan destructiv, ura ce se aprinde o clipă şi apoi slăbeşte, ci ura absolută, ura consumată, ura ce a evoluat spre o formă de existenţialitate, ura a cărei sete de nimicire nu se potoleşte niciodată.

Autorii Manifestului cred într'un proces obiectiv al istoriei. Infrastructura ei ar fi de natură economică, iar toate celelalte manifestări şi-ar lua sborul dela lisiera acestei entităţi de bază. In realitate materialismul istoric nu reprezintă tabloul final al comunismului. Infrastructura economică nu este decât o perdea de acoperire a unei strategii de grad superior, eşalonată în adâncime. Denominatorul comun al tuturor speculaţiilor marxiste este ura, ura abominabilă, ura atroce, ura ce s'a sedimentat ca viciune interioară, ca element de definire al persoanei umane.

Ce arme ne stau la dispoziţie ca să ne apărăm de invazia urei? Ce energii putem alinia împotriva valului de nemulţumire stârnit între oameni de acţiunea ei sediţioasă? Există o singură forţă care poate fi aruncată cu sorţi de isbândă în talgerul celălalt al balanţei: dragostea. Dragostea e o fărâmă de Dumnezeire care s'a transmis omului odată cu actul creaţiunii sale. Dragostea e imaginea puterii nemărginite a lui Dumnezeu, poposită în conştiinţa noastră. Dragostea e energia atomică a sufletului. Oriunde îşi va face apariţia pe câmpul de bătălie, oştile întunecrelui vor fi silite să se retragă, înfrânte, sdrobite şi umilite. Dacă dincolo de cortina de fier auzim cum ropotesc roboţii în cadenţa urei, dincoace, în patria naţiunilor libere, trebue să se răspundă cu ofensiva dragostei, cu mobilizarea tuturor energiilor desinteresate, leale şi cavereşti. A combate comunismul pe plan economic, politic, diplomatic, propagandistic, e o acţiune necesară şi rodnică; dar mai există un sector de luptă, mult mai important decât toate celelalte mai sus arătate: planul spiritual. Comunismul trebue privit drept în faţă, dând la o parte exterioarele neesenţiale: în ură ne va învinge, în viclenii ne va învinge, în combinaţii politico-diplomatice ne va învinge; ne va învinge chiar în întreceri economice şi cursă a armamentelor, dar în dragoste niciodată. Comunismul trebue atras în sfera de penetraţie a dragostei şi acest teren se va dovedi fatal existenţei sale.

Jurământul ostăşesc impus de guvernul Republicei Populare Române este o abjurare a omului. Noi să-i opunem emanaţiilor lui de ură substanţa care reconstituie chipul adevărat al omului: dragostea.

Revelaţiile cazului Fuchs

Deşi explozia atomică din Rusia înregistrată de aparatele Geiger în vara trecută a însemnat sfârşitul monopolului american în producerea noii arme, se spera totuşi că există o diferenţă calitativă între rezultatele cercetărilor savanţilor sovietici şi cele obţinute în laboratoarele din Statele Unite. Klaus Fuchs a spulberat şi această ultimă iluzie, mărturisind că din 1942 până la arestare a furnizat Ruşilor toate datele necesare fabricării bombei atomice în condiţii identice celor din America.

Consecinţele acestei revelaţii erau clare. Continuarea eforturilor pentru realizarea unui control internaţional al energiei atomice nu mai avea nici un rost, după ce Ruşii îşi asiguraseră unilateral avantajele promise de planul Baruch. Numai producţia în massă a armelor atomice şi desvoltarea peste orice considerente morale — şi mai ales bugetare — a bombei cu hidrogen mai puteau reface superioritatea militară americană faţă de Rusia, presupunând în acelaş timp că agenţii comunişti vor fi depistaţi pe viitor înainte de aşi fi îndeplinit misiunea.

Instrucţiunile recente date de preşedintele Truman Comisiei Energiei Atomice şi creditele considerabile votate de către Senat pentru reorganizarea serviciilor de contra informaţii dovedeşte realism politic. E surprinzător însă că, şi în America şi în Anglia, ultimele afaceri de spionaj au impus numai măsuri de apărare imediată, dar n'au relevat destul de limpede opiniei publice de ce au fost posibile. Pentrucă nici Fuchs şi nici concurentul său american, Alger Hiss, n'au făcut parte din categoria mizerabilă a agenţilor de profesie care-şi vând sufletul pentru bani. Suma derisorie de 500 lire sterline, Fuchs a acceptat s'o primească numai ca simbol al fidelităţii sale absolute pentru c a u s a comunistă. Fuchs era încă de tânăr un comunist fanatic şi fuga precipitată din Germania după venirea lui Hitler la putere n'a fost dictată de exaltarea romantică a unui adolescent însetat de libertate. Englezii, deobicei atât de neîncrezători faţă de străini, l-au primit cu braţele deschise. I-au acordat refugiu, libertate, posibilităţi de studiu, cetăţenie şi nesperata glorie ştiinţifică. Oricine în locul lui Fuchs ar fi fost însufleţit de recunoştinţă pentru patria adoptivă şi şi-ar fi respectat cu sfinţenie jurământele de credinţă prestate. Pentru un comunist, etica „burgheză" n'are însă nici o valoare, legea supremă fiind dialectica marxistă. In faţa tribunalului a mărturisit cu tristeţă că nu era complet liber de unele afecte inadmisibile pentru un marxist ortodox, preţuind prieteniile contracte în Anglia. Dialectica marxistă i-a ajutat să rezolve şi acest impas: „Am folosit filosofia marxistă pentru a-mi ascunde gândurile în două compartimente separate". Unul îi servia să se mişte nestingherit în mediul în care trăia, celălalt era rezervat pentru . . . cauză. O interesantă dedublare de personalitate, sau, în propriile lui cuvinte, o „schisofrenie controlată", care i permitea, sub cele mai desăvârşite aparenţe „burgheze", să-şi păstreze intact zelul comunist. Desigur, rafinatele experimente psihologice ale genialului fisician Fuchs — **nullum magnum ingenium sine mixtura dementiae fuit** — nu-s accesibile oricui. Dar, sub alte forme, anumite variante comuniste observate astăzi în lume nu complică prea mult problematica. Comuniştii rămân aceiaşi, cât timp recunosc infailibilitatea dogmelor marxiste şi distanţarea unora dela obedienţa faţă de Moscova reprezintă numai o manevră pentru derutarea opiniei publice necomuniste.

Doctorul Fuchs a mers mai departe cu revelaţiile, nerevelate încă pentru totalitatea opiniei publice din afară Cortinei de Fier. A convenit că angajamentele de loialitate luate, când i-s'a oferit azil în Anglia, le considera serioase, dar şi-a rezervat libertatea „de a acţiona după conştiinţa sa, dacă s'ar produce în ţara de adopţiune circumstanţe analoge celor din Germania în 1933". E de prisos să amintim deosebirile dintre naţional-socialismul german şi sitemul politic britanic. Pentru orice comunist de ardoarea ideologică a lui Fuchs, diferenţele dintre regimurile necomuniste rămân însă necesenţiale. Din perspectiva marxistă, animozităţile dintre diversele faţiuni din lagărul burghez apar în proporţiile lor juste, disonanţe mai mult formale care nu pot tăgădui existenţa unui isvor comun de credinţă şi aspiraţii; simple certuri de familie, întreţinute în mare măsură chiar de propaganda comunistă pentru a zădărnici închegarea frontului libertăţii.

Pe de altă parte, acţiunea de trădare a doctorului Fuchs a fost încurajată şi de constatarea făcută în primii ani petrecuţi în Anglia, că multe din persoanele cu care venea în contact „înclinau spre stânga şi afectau o filosofie similară". Era vremea când Winston Churchill ducea o înverşunată campanie împotriva tendinţelor expansioniste ale Germaniei hitleriste. Alarma era justificată, dar pasiunea argumentelor a întunecat la cei mai mulţi simţul obiectivităţii istorice. Ceeace dela Bismark încoace a fost o constantă a politicei europene, s'a transformat deodată într'o invenţie a „fascismului" internaţional, denunţat şi înfierat cu atâta perseverenţă de Sovete. Comunismul de salon deveni astfel modă, iar revendicarea calităţii de „antifascist", o dovadă de ireproşabile convingeri democratice. In războiul civil spaniol, tineri din aristocraţia şi burghezia înstărită britanică şi-au închipuit că înrolându-se în brigăzile internaţionale reeditează exemplul strălucit dat de lordul Byron la Misolonghi. Mulţi din tovarăşii cu care au luptat atunci cot la cot, sunt acum regisorii principali ai teroarei sângeroase din ţările subjugate de bolşevici. Mai târziu s'a convins şi Fuchs că nu era vorba decât de o modă de scurtă durată şi că „tradiţii adânc înrădăcinate permit cetăţenilor britanici să ducă o viaţă decentă". Favorizaţi de această modă, s'au infiltrat însă printre „prietenii" Uniunii Sovietice mulţi agitatori comunişti care au avut grijă să întreţină psihoza „antifascistă". Iată de ce un om ca Mosley, cu idei politice nepotrivite pentru climatul democratic insular dar un patriot incapabil să-şi trădeze ţara a fost internat la isbucnirea răsboiului pe Isle of Man, în timp ce comunistul Fuchs a fost iniţiat în cele mai teribile secrete militare; iată de ce izolaţionistul anticomunist Lindbergh a înfruntat un adevărat complot al tăcerii, în timp ce Alger Hiss făcea carieră în ministerul de externe şi însoţea pe Roosevelt ca intim consilier politic la conferinţa dela Yalta; iată dece şi astăzi, după atâtea experienţe amare, prezenţa în comitetele naţionale din America a unor politicieni care au salutat în 1945 „eliberarea" sovietică nu surprinde deloc conducerea State Department-ului.

S'a căutat să se explice uşurinţa cu care comuniştii notorii au fost toleraţi în poziţii de mare răspundere pentru securitatea puterilor vestice, remarcându-se că până acum câţiva ani Uniunea Sovietelor nu era considerata un adversar eventual. A fost o mare naivitate credinţa că Sovietele vor rupunţa la comunisarea lumii pe calea armelor. Dealtfel, în fapte, Ruşii n'au îndreptăţit ilusiile pacifiştilor. Toate industriile din Rusia au fost adaptate pentru economia de răsboiu, iar propaganda sovietică difusa cifre impresionante asupra efectivului şi echipamentului armatei roşii cu mult înainte de a începe remilitarizarea Germaniei. Orice conflict între alte state era susceptibil de a fi aplanat pe cale de tratative. Conflictul viitor dintre Soviete şi restul lumii apărea insolubil. O luptă între două lumi atât de antipodice nu se poate termina cu un compromis; una din ele trebuie să sucombe! Deaceea Sovietele nu puteau risca un atac hotărător, decât după ce vor fi reuşit să infesteze teatrul viitoarelor cuceriri cu armata agenţilor internaţionalei comuniste. A fost o acţiune de lungă durată, sistematic desfăşurată şi condusă cu nestrămutată convingere în succesul ei final. Ca Fuchs şi ca Hiss, lucrează şi gândesc acum milioane în toate ţările şi mâine aceştia vor forma avantgarda armatelor invadatoare ruseşti. Sunt oameni care nu precupeţesc nimic pentru triumful cauzei comuniste şi agitaţia lor nu poate fi neutralizată numai cu măsuri de poliţie şi planuri economice. Neutralizarea ideologică a marxismului, şi astăzi şi după lichidarea Rusiei Sovietice, e condiţia esenţială a instaurării unei ere constructive în lume. Căci, dacă e neîndoelnic că superioritatea materială a puterilor vestice le va asigura victoria militară în cazul unui nou răsboiu, nu e tot aşa de sigur că deastădată va fi câştigată şi pacea.

Druck: Jos. Feichtingers Erben, Linz, Hauptplatz 18. — Eigentümer, Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. Emil, Ionescu Linz, Bürgerstraße 8.

Informaţii

Planuri de atac sovietice. După revista „Newsweek", informaţiile primite asupra măririi rapide a forţei aeriene ruseşti ar fi convins conducătorii departamentelor de apărare americane că Sovietele vor deslănţui curând un atac undeva. Serviciile de informaţie americane cred că Ruşii nu ar construi atât de multe avioane fără intenţia de a le folosi imediat, ştiindu-se că materialul aviatic se demodează într'un an.

Penetraţie camuflată în Bulgaria. Corespondentul din Viena al ziarului „Le Figaro" comunică din sursă sigură că în Bulgaria se înfiinţează zilnic contigente sovietice îmbrăcate în civil. Aceste contigente se stabilesc dealungul frontierei greacă şi iugoslavă.

Un important depozit de arme a fost organizat în apropiere de Varna. Un aerodrom vast e în curs de construire. Sovietele posedă de pe acum o sută de avioane în Bulgaria, cifră care va fi ridicată la o mie în două, trei luni.

Toate aceste preparative s'ar face în vederea unei acţiuni de guerrillă contra Macedoniei în primăvară.

Aranjament între Tito şi Stalin? Unele publicaţii străine au lansat ştirea că Stalin ar fi dispus să recimenteze tovărăşia cu Tito. Dictatorul sovietic ar fi pus următoarele condiţii: 1. Tito trebuie să revină în Cominform şi să renunţe la critică împotriva dominaţiei ruseşti în Europa orientală; 2. Tito va forma o confederaţie balcanică, în care fiecare unitate va recunoaşte prioritatea datoriei de loialitate faţă de uniunea Sovietelor.

Orginformul. Cominformul a însărcinat cu lupta antireligioasă o organizaţie specială numită Orginform. Şeful organizaţiei e un oarecare Gorelev, un fost preot ortodox care a părăsit biserica în timpul revoluţiei şi a devenit colonel în G. P. U. Centrala sa e în Varşovia, de unde dirijează activitatea a patru centre de instrucţie: unul în Crimeia, al doilea în Lituania, altul în Constanţa şi ultimul „undeva în Rusia". Membrii Orginformului sunt cei mai mulţi foşti preoţi ortodoxi cari şi-au abandonat vocaţia, dar şi tineri comuniţti cu educaţie creştină.

Fabricarea bombei atomice în serie. În cel de al şaptelea raport înaintat Congresului, Comisia americană a energiei atomice a anunţat că fabricarea armelor atomice a depăşit stadiul producţiei pe unitate şi că de acum se va putea face în serie.

Forţa aviatică rusă. Asher Lee, un reputat expert britanic în materie de aviaţie, apreciază producţia anuală de avioane în Rusia între 40.000—50.000 aparate. Forţa aeriană sovietică ar fi tactic cea mai puternică din lume, dar nu va putea să transporte bombe atomice la depărtări mai mari de 1000 mile. Slăbiciunea ei principală ar fi lipsa de rezerve în adâncime, de experienţă în manipularea de arme şi echipamente moderne, în special radar.

Guerrillas în China. Comandamentul suprem a anunţat la sfârşitul lui Februarie că operaţiile de guerrillă contra comuniştilor s'au extins în şapte provincii chineze şi că ele sunt deosebit de active în partea orientală a provinciei Kiang-Si.

Complot în U. R. S. S. După ziarul berlinez „Der Abend", sub licenţa americană, reintroducerea pedepsei cu moartea în U. R. S. S. s'ar explica prin descoperirea unui grav complot în Leningrad. Peste 200 de funcţionari sovietici, ca şi numeroşi ofiţeri, sunt implicaţi într'o conjuraţie condusă de mareşalul Govorov, care a fost destituit în 1946 din funcţia de comandant al regiunii militare Leningrad. Complotiştii şi-ar fi propus proclamarea unei „Republici a Rusiei Mari", de structură federală şi cu capitala în Leningrad.

Rezilierea acordului de credite ruso suedez. Liberalii şi Conservatorii din parlamentul suedez au cerut anularea unui acord încheiat de guvernul socialist cu cel sovietic în 1946, prin care Suedia accepta să deschidă Rusiei credite în valoare de câteva miliarde coroane.

C R O N I C A

Implicaţiile bombei H.

La câteva zile după ce fraţii Alsop au desvăluit în „New York Herald Tribune" existenţa proiectului unei superbombe cu hidrogen, preşedintele Truman a dat instrucţiuni Comisiei Energiei Atomice să înceapă imediat fabricarea noii arme.

Urgentarea acestei decizii era imperioasă, orice amânare putând fi folosită de Rusia pentru a-şi asigura superioritatea definitivă în producţia armelor atomice. Principiul generării de energii incomensurabile prin transmutarea atomilor de hidrogen în apă grea era cunoscut ştiinţei internaţionale încă din 1935 şi lipsia numai mijlocul de a produce fantasticele temperaturi şi presiuni necesare fusiunii, realizabile abia după construcţia bombei atomice cu uran. Ori secretul captării energiei atomice ajungând dela început în mâinile guvernului sovietic, datorită zelului idealist al câtorva savanţi „antifascişti", scrupulele umanitare ale senatorilor americani n'ar fi împiedecat Rusia să fabrice în regie proprie bomba H.

Deşi mare parte din amănuntele furnizate de presă sunt din domeniul fanteziei, bomba H are totuşi unele particularităţi care complică strategia observaţii actualmente de oponenţi. Prima ar fi aceea a transportului ei. Obstacolele tehnice vor putea fi înlăturate până la urmă, problema principală rămânând penetraţia sistemului de apărare antiaeriană rusesc, adică tot problema cardinală din trecutul războiu: asigurarea supremaţiei aviatice. În al doilea rând, noua bombă având o putere mult mai mare de distrugere decât cele aruncate peste Hirosima şi Nagasaki, avantajul primului atacant va fi considerabil. Afirmaţia generalului Knerr că New York-ul e unul dintre cele şase ţinte optime din lume pentru bomba atom — celelalte fiind Boston, Norfolk, Baltimore, Seattle şi San Francisco — va stimula şefii Statului Major american să reflecteze, dacă e recomandabil să se aştepte luarea iniţiativei de către Ruşi. În fine, spre deosebire de producţia bombelor atomice cu uran şi plutoniu, fabricarea bombei cu hidrogen nu va fi de nici o utilitate pentru progresul industriei de pace. Sume enorme vor fi cheltuite pentru ţeluri pur războinice. În Rusia bolşevică, massele de sclavi şi atotputernicia aparatului de stat facilitează permanentizarea unei economii de războiu; în America, această perspectivă e intolerabilă. Americanii sunt un popor devotat păcii, dar o privire a istoriei lor ne arată că au ales cu hotărâre calea războiului, ori de câte ori s'au convins că numai aşa se pot elibera de sentimentul apăsător al insecurităţii naţionale şi îngrădirii libertăţilor individuale. Deaceea, pentru prima dată — după cum remarcă săptămânalul „Newsweek" — unii membri ai Congresului au început să speculeze asupra unei teme aproape interzise până acum: războiul preventiv.

Americanii şi Spania

Răspunzând unei întrebări a senatorului democrat Tom Conally, domnul Acheson l-a asigurat într'o lungă scrisoare că Statele Unite intenţionează să-şi revizuiască politica de până acuma faţă de Spania reluând raporturile normale cu guvernul Franco.

Secretarul de Stat american recunoaşte eroarea comisă de puterile aliate, când au acceptat la Potsdam cererea Sovietelor de a exclude Spania dela colaborarea internaţională şi constată că „susţinerea militară, politică şi economică a acestei ţări va contribui mai mult la apărarea libertăţilor democratice, decât continuarea unui embargo, devenit absurd, după apropierea de Tito şi recunoaşterea lui Mao Tse de către Anglia. Domnul Acheson şi-a exprimat însă şi unele rezerve asupra regimului intern din Spania, sugerând o serie de măsuri care ar trebui să liberalizeze viaţa publică a ţării. Făcând abstracţie de faptul că astfel de cereri contravin prevederilor din Carta Atlanticului şi declaraţiei făcute de preşedintele Truman la Miami în toamna trecută — că America nu va căuta să determine forma de guvernământ a altor state — unele dintre ele reflectă mai ales confuzile existente dincolo de Ocean în privinţa stărilor speciale din Spania.

E firesc ca Americanii să considere democraţia lor ca un sistem de guvernare impecabil şi probabil că, limitată la America, această părere nu e exagerată. Spaniolii însă au avut întotdeauna un respect pronunţat pentru ideea de autoritate şi orice încercare de a realiza un climat politic prea liberal a dus cu regularitate la anarhie. Credinţa ministrului de externe american că acordarea unei autonomii deţline sindicatelor spaniole ar stabiliza considerabil situaţia politică internă se întemeiază pe premise false. Sindicatele spaniole nu sunt tot una cu Trade Union-urile din Anglia şi America. Aceste corpuri au fost întotdeauna mai mult politice decât profesionale şi poartă în primul rând răspunderea pentru izbucnirea războiului civil din 1936. La fel de greşit e judecat şi dirijismul economic din Spania. Mai întâi s'ar putea susţine că nici New Deal-ul lui Roosevelt şi nici Fear Deal-ul actualului Preşedinte nu sunt pe linia liberalismului economic ortodox, după cum controlul din economia engleză e mult mai radical decât în cea spaniolă. În afară de aceasta, politica economică a guvernului spaniol s'a dovedit eficace. Fără a beneficia de ajutorul Planului Marshall şi boicotată de Naţiunile Unite, orice altă ţară din vestul Europei ar fi fost de mult bancrutară. Domnul Acheson cere mai departe mai multă libertate religioasă pentru cei douăzeci de mii de protestanţi spanioli. Dacă există vre-o îngrădire religioasă în Spania, aceasta nu poate fi cauzată de guvern, ci de opinia publică, o cărui fanatism catolic e cunoscut din istorie.

Peste aceste erori de interpretare, pe măsură ce situaţia internaţională s'agravează, opinia publică americană e din ce în ce mai favorabilă unei strânse colaborări cu Spania. O dificultate formală va fi anularea deciziei Naţiunilor Unite din 1936, fiind posibilă opoziţia Angliei şi aproape sigură din partea Franţei, unde socialiştii domnului Léon Blum nu vor accepta în nici un caz să-şi renege vechile afiliaţii cu Negrin şi Caballero, indiferent de atitudinea Naţiunilor Unite, colaborarea militară dintre USA. şi Spania nu va putea fi împiedicată şi multe fapte petrecute în ultima vreme arată că e în curs de cristalizare. La sfârşitul lui Februarie, generalul Bradley şi ministrul de războiu Johnson au declarat în faţa unei Comisii a Senatului că fără o Spanie puternică nu va putea fi apărată Mediterana, bazele navale şi aeriene ale peninsulei fiind indispensabile în cazul unui războiu cu Rusia.

E X T E R N A

Alegerile din Anglia

Victoria electorală precară a Laburiştilor era de aşteptat şi numai interpunerea Whig-ilor a zădărnicit revenirea Conservatorilor la conducere. În toată lumea liberă partidele socialiste sunt în regres, nu atât din cauza aversiunii etatizărilor şi controlului economic cât mai ales pentrucă şi massele neavizate doctrinar au început să-şi dea seama că între comunismul experimentat în Rusia şi socialismul cu cele mai democratice maniere apropierea în esenţă cântăreşte mai mult greu decât ceeace separă formal liberalismul à outrance de o dictatură absolută. Cu excepţia câtorva teoreticieni, desprinşi în urmă ca socialişti de stânga de trunchiul organizaţiei, Laburiştii nu pot fi consideraţi — cu tot zelul lor reformator — marxişti ortodocşi. Tradiţia britanică nu poate fi suplantată de nici o ideologie revoluţionară şi exemplul celor cinci membrii ai partidului muncitoresc înobilaţi la începutul anului vorbeşte pentru sine. Dacă Conservatorii vor lua puterea, e la fel sigur că vor menţine mare parte din reformele sociale ale Laburiştilor cu aceiaşi consecvenţă cu care în trecut au adoptat inovaţiile constituţionale ale Liberalilor. Progresul Tory-lor nu marchează deci neapărat o trecere dela stânga la dreapta, ci dorinţa alegătorilor britanici de a ieşi din actualul impas economic.

Obsevatorii din afară aşteptau dela rezultatul alegerilor din Anglia şi o reactivare a politicei externe britanice. În linii mari, guvernul laburist a urmat în politica externă cursul indicat de domnul Churchill în discursul dela Fulton. Un guvern conservator ar fi procedat principial la fel, în metodă însă, personalitatea lui Winston Churchill ar fi imprimat atitudinei faţă de Rusia dinamismul şi claritatea pe care rutina diplomatică de ambele părţi ale Atlanticului nu le-a manifestat nici un moment dela 1945 încoace. Cererea formulată de Churchill la reuniunea dela Edimburgh pentru reluarea de conversaţii directe cu Rusia n'a fost numai o manevră electorală; ea a pornit desigur din convingerea că toate planurile de ajutor economic şi militar, toate discuţiile dela U. N. O. şi toate aranjamentele diplomatice de culisă de până acum sunt clădite pe nisip, cât timp nu se precizează chestiunea dominantă: războiu sau pace.

Dacă nu mai există aproape îndoială asupra inevitabilităţii războiului, limpezirea întrebării cum e pregătit, când ca fi declanşat şi — inainte de toate — cine îl va conduce, e de cea mai mare importanţă. Răspunsul nu l-au dat alegerile din Anglia, dar majoritatea parlamentară infimă nu va permite cabinetului Attlee să trăiască nici măcar un an şi noi alegeri vor inlesni încredinţarea conducerii Empire-ului singurului om politic din lumea vestică care cunoaşte răspunsurile la întrebările sfinxului politicei internaţionale.

Intervenţia Sovietică în Indochina

Recunoaşterea lui Ho Chi Minh de către Moscova, numai la câteva zile după votul parlamentului francez în favoarea lui Bao Dai, înseamnă o gravă violare a dreptului internaţional, Vietnamul făcând parte din Uniunea Franceză, singura îndreptăţită să transfere suveranitatea ţărilor componente. Dar lumea era de mult obişnuită cu astfel de gesturi din partea Rusiei şi o încălcare în plus a convenţiilor internaţionale n'ar fi provocat atâta nelinişte în cercurile diplomatice occidentale, dacă manevra sovietică din Indochina n'ar corespunde unui plan premeditat.

Remarcabil în această privinţă, e faptul că Uniunea Sovietelor n'a recunoscut niciodată pe şeful comuniştilor greci, Marcos, iar în China a continuat să menţină relaţiile cu guvernul naţionalist chiar şi după căderea Nanking-ului. Deaceea, graba cu care a fost recunoscut Ho Chi Minh prevesteşte deslănţuirea apropiată a unei noi ofensive comuniste în sud-estul Asiei. Exemplul strategiei aplicate de Japonezi acum nouă ani a arătat clar că precondiţia succesului oricăror operaţii militare în această regiune e neutralizarea prealabilă a Indochinei, care flanchează Burma şi India, acoperind deopotrivă Malaia şi Indonezia. În acelaş timp, prin agravarea situaţiei din Indochina, sunt smulse Europei vestice trupe şi material de răsboiu care ar fi trebuit să constituie principala armătură a dispozitivului defensiv al Pactului Atlantic.

În urma vizitei ambasadorului extraordinar american, Jessup, la Saigon, State Departamentul a recunoscut regimul lui Bao Dai. Aceiaşi hotărâre au luat-o Anglia şi Belgia. Prin această recunoaştere, războiul civil din Indochina e transformat într'un conflict internaţional, al cărui principal actor e Franţa. Trimisul special al lui Ho Chi Minh la Bangcok a declarat recent la o conferinţă de presă că acţiunile de guerillă din Indochina vor evolua curând spre un răsboiu în toată regula. Acest lucru nu va fi posibil decât numai după intervenţia directă a lui Mao Tse-tung, intervenţie care va obliga puterile aliate să pună capăt şi în Asia politicei de cedare faţă de Soviete.

Neutralizarea Europei

Analizând într'un editorial recent posibilităţile aleatorii ale sistemului de securitate atlantic, semnificiosul Quai d'Orsay-ului „Le Monde" a pus problema unei neutralizări tentate a Europei occidentale, pentru a rămâne în afara oricărui conflict dintre America şi Rusia. Reacţiunea presei americane a fost foarte vie, susţinând că avalanşa maşinei de răsboiu sovietice se va rostogoli peste toate ţările europene, fără a ţine seamă de eforturile loiale de singularizare ale unora dintre ele. Cazul Bulgariei, care a încercat să servească şi pe Germani şi pe Ruşi în răsboiul trecut, sfârşind cu toate acestea la fel de tragic ca şi România, ilustrează suficient această argumentare. Cu atât mai greu vor putea renunţa Ruşii de astădată la industria de răsboiu a ţărilor vestice şi la bazele de submarine de pe coasta Atlanticului. Iar dupăce partidele comuniste autohtone vor lichida elitele conducătoare, popoarele respective vor fi silite să lupte ca sclavi în rândurile armatei roşii.

Desigur, nici opinia publică a ţărilor vestice nu-şi face iluzii asupra unei eventuale neutralităţi, dar speră că, ocupându-le fără opoziţie, Ruşii le vor cruţa marile oraşe de bombardamente atomice. Admiţând că Americanii vor reclibera continentul european fără a face uz la rândul lor de bomba atomică, aviaţia roşie nu va ezita în nici un caz, după retragere, să atomizeze aglomeraţiile urbane principale. Termenul de graţie obţinut prin atitudinea de nonviolenţă va fi aşa dar amânat cu cel mult doi, trei ani. Acceptarea fără luptă a servitudinei ar înmormânta însă definitiv ideia misiunii civilizatorii a Europei. Popoarele europene au fost întotdeauna campioni apărării libertăţilor umane şi s'au ridicat ca un singur om împotriva oricărei ameninţări la leagănului civilizaţiei lor. Pe câmpiile Catalaunice s'a frânt impetuozitatea năvălirii Hunilor, la Poitiers a fost stăvilită înaintarea Arabilor, iar cruciadele au mobilizat întreaga creştinătate europeană contra pericolului otoman. Chiar înlăuntrul familiei europene, orice tentativă neeuropeană a vreuneia din ţări a coalizat automat contra ei totalitatea celorlalte. Renunţarea la această glorioasă tradiţie ar însemna o capitulare morală mult mai decisivă pentru realizarea tragicei viziuni spengleriene a apusului Occidentului, decât sistematica nimicire materială sub masa bombelor sovietice. —

Revista Presei

„The Tablet", *din 28 Februarie, semnalând opinia unora dintre cercurile politice britanice că rolul cel mai adequat pentru Anglia în politica externă ar fi acela de mediator între U. S. A. şi Soviete, consideră orice încercare de acest fel ca o slăbire a frontului libertăţii. „Toată lumea doreşte pacea, înflorirea comercială, ridicarea standardului de viaţă şi diminuarea armamentelor. Dar şansele realizării acestor dorinţe sunt tot atât de depărtate ca şi perspectiva de a stăpâni luna, pentrucă revoluţionarii care comandă din Moscova mare parte din populaţia şi suprafaţa pământului nu le îngăduie nici pentru ei şi nici pentru alţii. Marele pericol este că procesul penetraţiei şi cotonului comunist, detaşarea şi distrugerea ţărilor una câte una, vor continua şi mulţi vor fi tentaţi să susţină ieşirea din Pactul Atlantic, în credinţa înşelătoare că riscurile solidarităţii sunt mai mari. Orice sugestie de a diviza frontul anglo-american ar putea provoca grave repercursiuni în lumea întreagă."*

•

„The Economist", *din 18 Februarie, socoteşte că orice noi apropieri diplomatice de Moscova se vor dovedi futile, semănd numai la slăbirea vigilenţei şi eforturilor militare ale puterilor apusene. „Eroarea ideii posibilităţii unui agreement limitat cu Uniunea Sovietică în situaţia de astăzi e presupunerea că Ruşii ar fi interesaţi pentru o politică de amicaţie. Preocuparea lor principală e însă dimpotrivă creşterea unei ordine comuniste universale şi orice acorduri ca şi orice înţelegeri sunt privite pur şi simplu ca mijloace pentru atingerea acestui pel. Unicul obstacol pe care comuniştii îl recunosc e forţa, şi lumea ar trebui să fie recunoscătoare lui Stalin că respectă măcar această limitaţie".*

•

„Time", *din 10 Februarie, recensând cartea „The Coming Defeat of Communism" (Infrângerea apropiată a Comunismului) a cunoscutului publicist şi profesor la Universitatea din New York, James Burnham, subliniază recomandarea acestuia, ca America să organizeze o campanie pentru recuatarea de prietenii politici sigure. „Statele Unite nu trebuie să se bizuie exclusiv pe pacte formale de amicaţie şi alianţă cu diverse guverne. A întări Comisia Energiei Atomice franceze de sub conducerea comunistului Joliot-Curie e o înfrângere, nu o victorie; a ajuta să trăiască, chiar precar, o grupă de partisani în dosul Cortinei de Fier e o victorie categorică".*

•

„The Spectator", *din 17 Februarie, publică sub semnătura profesorului Brogan un articol intitulat: Dilema stângei franceze. Autorul ajunge la concluzia că oricât ar fi disputată personalitatea generalului De Gaulle, ea reprezintă totuşi singura soluţie pentru lichidarea interregnului politic din Franţa.*

•

„Fluctuat nec mergitur *e un bun motto pentru Franţa, dar chiar vasul statului francez nu-şi va putea continua navigarea fără să se cufunde, dacă nu se va face apel în toate braţele să treacă la pânze sub o nouă comandă".*

•

„Die Wochenzeitung", *din 16 Februarie, critică politica State Department-ului de a sprijini dissidenţii comuniţti, în timp ce naţionaliţii adevărşi sunt încă ignoraţi. „Ceeace nu surprinde la Doctrina Acheson este faptul că ea pare a recunoaşte numai naţionalismul bunilor comuniţti şi nu, de exemplu, pe naţionaliţii anticomuniţti cum sunt Chinezii naţionaliţi, Spaniolii naţionaliţi ş. a.".*

•

„Die Weltwoche", *din 24 Februarie, arată că Churchill e singura personalitate politică care poate impune respect lui Stalin, care. Începând dela Potsdam, nu mai are nici un oponent de forţă egală pe scena politicei internaţionale. „Din 1945 n'a mai rămas decât un singur zeu terestru, Stalin, care a câştigat contra unei grupe de oponenţi neputincioşi şi anonimi, victorii fatale pentru echilibrul internaţional".*

Din Presa Românească în Străinătate

„Făclia", *Buletinul Comitetului „Anglo-Român" din Londra, publică în fiecare număr substanțiale articole închinate stărilor tragice din România. Numărul din 31 Ianuarie 1950 conține o cronică a evenimentelor mai importante ce s'au petrecut în România în cursul anului trecut, iar numărul din Februarie dezvăluie cititorilor „Arsenalul inchiziției sovietice".*

„La Gazette Roumaine", *Foaia de propagandă a legației sovieto-române dela Paris, din luna Februarie, comentând declarațiile făcute de Dl. Jules Moch, privitor la regimul juridic al străinilor din Franța, refugiați politici sau emigrați din motive economice, se indignează de ospitalitatea ce o acordă guvernul francez unor grupe de SS Români cari au masacrat populații francoze. Cine să fie aceștia? Legionarii, nu, căci ar trebui să fi fost înzestrați cu darul ubicuității ca să se fi găsit în același timp în lagărele germane și pe pământul Franței. Să fie oare Dl. Hiottu cu grupul de diplomați dela Vichy? După cât îi cunoaștem nu sunt atât de bolnoși ca să se fi incumetat la asemenea prăpăd printre populațiile franceze. Și atunci nu ne rămâne decât să trăgem alte concluzii, desugreabile pentru autorul acestor revelații senzaționale. Redactorul gazetei sau cine le-a pus pe hârtie trebue să fi fost cândva pacient al N. K. V. D. Probabil că acea teribilă substanță, acthedronul, de care se folosesc sbirii poliției secrete sovietice ca să smulgă mărturisirile voite de ei nefericitelor victime, să fi lăsat urme durabile în creierul său și sub influența ei tardivă să fi scris asemenea năsbâtii.*

„Uniunea Română", *Ianuarie-Februarie 1950, „Dureri și speranțe" se intitulează un articol apărut în pagina întâi a ziarului. Duios, cald și de mare simțire românească. Autorul intercalează fragmente din scrisori primite de acasă . . . dela părinți, frați, surori ai Românilor exilați. De un conținut sfâșietor, de o durere fără margini. Intorcându-și apoi privirile spre gruparea Românilor refugiați, constată o totală schimbare de decor: numai certuri, desbinări și cafenele politice. In țară se face o singură politică, aceea a rezistenței naționale, căci toți sunt nivelați în suferință; în străinătate descompunere generală. „O uimitoare, o admirabilă unitate s'a realizat în Țară, topind par'că întreg neamul într'o singură ființă, chinuită într'un singur suflet, sângerândă într'un singur trup. Acolo, e o extraordinară unanimitate, căci Țara — și aceasta e esențial — nu face politică, afară doar de aceea a națiunii întregi. Aici, aprigă discordie între refugiați, fărâmițați în nesfârșite grupuri, fiindcă — și aceasta e blestemul — ei continuă să facă politică, alta decât a întregei națiuni".*

Autoral pledeasă o cauză scumpă tuturor. Dar cui se adresează? Căci înainte de a-porni să convingi pe alții, trebue să-ți faci rândulală în propria ta casă. Nu a debutat oare „Uniunea Democrată" cu faimoasele exclusivisme? N'a confirmat Dl. General Rădescu, din înalta poziție ce o ocupă, politica de desbinare? Nu pălmuiesc zi de zi unii membri ai „Uniunii", cu uneltirile lor infame, obrazul luptătorilor din țară? Apelul cu care se sfârșește acest articol de mare ținută națională: Gândiți-vă, Domnilor, la durerile și speranțele țării . . ." să-l citească cu atenție fondatorii și dirigiitorii „Uniunii Democrate".

„Buletinul" Eparhiei Românilor *din străinătate, pe luna Februarie, face cunoscut câteva acte importante ale Noii Episcopii, care, nădăjduim, că vor avea răsunetul cuvenit în masa credincioșilor pribegi: „Cuvântul" I. P. S. S. Mitropolitului Visarion cu prilejul săptămânei universale de rugăciune pentru unitatea creștină, pe care îl reproducem în întregime în altă parte a ziarului nostru; apoi Intervenția I. P. S. S. pe lângă Patriarhul sârbesc dela Belgrad ca să mijlocească o ușurare a soartei Românilor refugiați în Iugoslavia: înființă Un Apel, semnat tot de Mitropolitul Visarion Puiu, pentru a se constitui Asociația „Prietenii Sf. Mormânt", care ar avea misiunea să se îngrijească de ajutorarea și ocrotirea bonnahilor și maicelor românce ce fac de straje în cetatea sacră a creștinătății.*

B. I. R. E. *30 Ianuarie 1950, cuprinde un isbutit portret al Dlui Mihalache, semnat C. R. Spre deosebire de celelalte portrete semnate N. N. Matha., care nu cuprind nimic substanțial, ci numai laude interminabile, Dl. C. R. coboară și în domeniul faptelor. In întreaga activitate a Dlui Ion Mihalache, autorul nu recunoaște decât două greșeli capitale: atunci când s'a lăsat sedus de Regele Carol, îmbrăcând uniforma Frontului Renașterii și a doua oară, când, în uniformă de major ai armatei române a luptat împotriva bolșevicilor. Intrebăm, nedumeriți, ce păcat a săvârșit Ion Mihalache răspunzând la chemarea patriei? Gestul său ni se pare cu atât mai elocvent cu cât nu s'a ascuns îndărătul personalității sale și nici a vârstei înaintate ca să scape de riscurile războiului. Și apoi de ce îl elogiază Dl. C. R. pe Mihalache, când acesta, dâra și curajos, le-a asvârlit în obraz anchetatorilor dela Ministerul de Interne eșitul pe care îl meritau: „Sunteți cu toții o bandă de asasini". Oare ce diferență e între banda dela Kremlin cu care s'a luptat pe front maiorul Mihalache și banda din România?*

„Chemarea", *10 Februarie 1950, cuprinde un vibrant articol al Dlui Pompiliu Păltânea, cunoscutul corespondent parisian al ziarului „Universul", de dinainte de războiu, în care relatează o pagină emoționată din istoria relațiilor franco-române: ajutorul material ce l-a oferit România Franței aflate sub ocupație, trimițând numeroase vagoane de alimente pentru a fi distribuite copiilor și populației aflate în suferință. Dl. Pompiliu Păltânea reproduce o serie de mărturii de simpatie ce s'au adresat în acea vreme poporului român din partea a numeroase ziare, reviste și personalități franceze de marcă.*

„Era Nouă", *25 Ianuarie 1950, ne oferă surpriza unui panegiric I. G. Duca. Nu știm ce afinități de doctrină să fie între această foaie, care se pretinde a fi socialistă, și comemorarea unui leader liberal? Nu există decât o singură explicație valabilă. Conducătorii „Erei" s'au specializat în meseria de a provoca diversiuni în mijlocul rezistenței românești, lovind, în dreapta și în stânga, fără nici o alegere, numai pentru a se afla în treabă. Desgropând amintirea lui I. G. Duca, nu o fac pentrucă ar nutri o extremă admirație pentru fostul șef al partidului liberal, ci pentru a-și crea prilejul să atace „tânăra generație". Confrații dela „Era Nouă" ar face mai bine să-și îndrepte săgețile spre actualii asupritori ai țării, căci, altminteri ar putea fi întrebați, într'o bună zi, căror interese servesc?*

„La Nation Roumaine", *15 Februarie 1950, tratează o tema interesantă în editorial: jaful ce l-au întreprins bolșevicii în vocabularul politic al apusenilor pentru nevoile propagandei lor. Cuvinte cari în limbajul occidentalilor au un înțeles bine precisat sunt utilizate cu frenezie de bolșevici, dupăce conținutul lor a fost epurat după metodele NKVD. „Democrație", „independență", „suveranitate", „pacifism", au devenit monetă circulatorie dincolo de cortina de fier, deși oaspeții Kremlinului numai de aceste principii nu se simt legați în activitatea lor politică. Autorul articolului „Le pouvoir des mots" dă următoarea explicație procedeului hotesc al stalinienilor: prestigiul acestor cuvinte e așa de mare, încât chiar golite de conținutul lor adevărat, păstrează încă o magică atracție asupra maselor. Ne îngăduim sa complectăm această explicație. Dacă stalinienii împrumută vocabularul ideologic al apusenilor, fără primejdie de a se naște o confuzie cu propria lor doctrină marxistă, aceasta înseamnă că ideologia apusului și-a pierdut din forța ei creatoare și se poate preta cu lesniciune la acest joc dublu. Trimitem pe autorul articolului la rândurile ce s'au scris în același loc, probabil de aceeași persoană în Ianuarie 1950, în care se rucunoaște fără nici un înconjur că „credo-ul liberal" este perimat și nu mai poate constitui o armă de luptă împotriva comunismului.*

„Țara", *Ianuarie 1950, se răsboiește, prin pana pricepută a Dlui Racoveanu cu neputințele Comitetului Național. Comitetul Național, alcătuit după lungi și penibile sforțări de a împăca două tabere învrăjbite, a fost totuși salutat cu bucurie de majoritatea Românilor, oferindu-i-se sprijin și înțelegere. Dl. G. Racoveanu constată că, la un an dela intemeierea lui, nu se poate încheia nici un fel de bilanț al activității Comitetului, pentru simplul motiv că nu există, că nu i se simte nicăiri prezența în rândurile Românilor pribegi. Anarhia continuă, „toiagul conducerii" negăsind până acum nicio mână vrednică să-l apuce. Și e păcat mare acest desmăț, „față de disciplinarea în luptă a celor de dincolo".*

Munca și salariile în regimul comunist

La începutul anului trecut s'a introdus un nou sistem de salarizare, bazat pe sistemul generalizat al muncii în acord. Acest sistem care în statele libere este combătut de sindicate pentrucă împinge pe muncitor să-și epuizeze forțele prin mărirea efortului fizic în vederea sporirii salariului, în statele comuniste se chiamă sistemul socialist „just" al repartiției după cantitatea de muncă.

După un an de aplicare a acestui sistem, care practic a avut ca urmare o scădere a salariilor lucrătorilor față de 1948, comitetul central al partidului examinând rezultatele obținute, ajunge la constatări foarte interesante, cuprinse în hotărârea publicată la 26 Februarie 1950. Dacă le-am fi făcut noi, ar fi fost numite: „insulte și calomnii", dar așa avem toate garanțiile de exactitatea lor.

In încadrarea muncitorilor și funcționarilor în noile categorii de salarizare s'a făcut dubla greșală de a se face încadrări pe de o parte în categorii inferioare celei corespuzătoare pregătirei și calificării profesionale, iar pe de altă parte în categorii superioare. Aceste încadrări nu constituie o excepție deoarece tendința a fost de a se încadra în categorii de salarizare superioare pregătirii lor pe membrii partidului, și în categorii inferioare pe nemembrii de partid. Intervenția comitetului central nu este principiată de un scrupul tardiv față de nedreptate, căci urmările acestei încadrări sunt înfățișate tot în comunicat: „făcând ca sunt încadrați, actuala încadrare nu constituie un stimulent pentru sporirea producției și productivității muncii. Iar în cazul celor încadrați în categorii superioare gradului de pregătire profesională consecințele au fost: frânarea ritmului de creștere a productivității muncii, urcarea nejustificată a fondului de salarii, mărirea prețului de cost al produselor și ca consecință finală scăderea puterii de cumpărare a salariilor și în sfârșit lipsa stimulentului pentru a-și îmbunătăți pregătirea și munca.

Față de salarizarea în acord a muncitorilor, maiștrii și tehnicienii au primit salarii fixe, ceeace în practică a făcut ca muncitorii să câștige mai mult decât aceștia. Și acest fapt a avut anumite consecințe. Cităm: „aceasta a făcut ca mulți muncitori, cu calificare mai redusă decât a maiștrilor și tehnicienilor, dar cu câștiguri mai mari, să-și frâneze creșterea calificării profesionale, pentru a evita înaintarea în funcția de maistru." Deasemenea: „. . . s'a manifestat tendința unor maiștri de a cere să fie treceți din posturile de maiștri, înapoi în rândurile muncitorilor calificați, pentru a putea reliza astfel câștiguri mai mari."

„Au fost cazuri când muncitorii care au depășit normele existente, nu au căpătat retribuția corespunzătoare noilor timpi de muncă pe care i-au atins, ci au fost nedreptățiți prin stabilirea bruscă a unor norme mai ridicate. (Vestitorul a semnalat noua ridicare a normelor începută în Februarie 1950.) Același considerent utilitar explică intervenția C. C.-ului: a fost frânat elanul pentru sporirea productivității muncii.

(continuarea în pag. 9)

Ultimul rol al lui Marcel Emilian

Sensibilitatea artistică nu se confundă întotdeauna cu contemplarea frumosului. Sub aspectul ei dinamic, sensibilitatea desvălue uneori posibilități de orientare spirituală care marchează definitiv vieața unui om. Tensiunea interioară a artistului se consumă în acele momente privilegiate într'un punct, unde adevărul, binele și frumosul devin expresia acelei necesități unice de absolut, care angajează orice suflet distins.

Când Marcel Emilian a intrat în rândurile Mișcării Legionare, actul lui nu a fost o simplă adeziune la o doctrină politică. De pe scena teatrelor bucureștene a căror răsfățat a fost, Marcel Emilian putuse să cunoască o lume prinsă în mrejele cosmopolitismului și amenințată să se destrame ca o pradă ușoară a propriilor ei vicii. Din altă parte, din lumea speculată a satelor și a muncii, din luptele studențești, din primele închisori legionare, din entuziasmul și jertfa tineretului, venia suflul unei reînoiri morale, pe care Marcel Emilian a simțit-o ca pe o necesitate, pentruca pe plan individual el să-și găsească un sens în comunitatea de destin a neamului și pentruca pe plan național, neamul să-și păstreze autenticitatea.

Artist, sensibil la frumos, Emilian a intuit și adevărul pericolelor interne și externe care amenințau existența neamului și binele speranțelor clădite pe jertfă. Actor, el a trăit pasionat și dramatic și durerea primejdiilor și bucuria speranțelor.

Cu intrarea lui în Mișcarea Legionară, Marcel Emilian începe un rol, care depășea lumea trecutului, un rol pe care nimeni nu i-l dăduse, nimeni nu i-l scrisese, ci pe care singur îl alesese: linia eroică a existenței, căreia i-a rămas fidel până când a căzut sub loviturile comuniste.

La isbucnirea războiului, Marcel înțelege să lupte efectiv, făcându-și o datorie pe care singur și-o impusese. Deacea se prezintă voluntar și refuză să facă parte din echipele de propagandă. Observator al unei baterii de artilerie, rănit la Odessa, evacuat degerat în țara după luptele dela cotul Donului, Marcel Emilian a fost în primele linii unde și-a expus neprecupețit vieața, un serios interpret al crezului de luptă anticomunistă și un cavaler desăvârșit.

Nici rușinea capitulării dela 23 August, nici ocuparea țării de Rusi, nu i-au diminuat elanul, nu i-au întunecat orizonturile. Marcel Emilian trăia înfiorat, pur și simplu, copleșitoarea durere colectivă a neamului robit. Infiorarea lui, presimțirea deznodământului nu-l tulbura, pentrucă el știa că politic țara poate fi trădată, militar învinsă, moral batjocorită. Eroii însă nu-i puteau fi furați.

Deacea, în toată această imensă tragedie a ocupării țării de către Rusi, Emilian a continuat să lupte, împăcat cu sine și cu Dumnezeu.

Ingrijorarea de moment, provocată de setea perfecțiunii, aparținea estetului din el care pentru final nu voia să-și admită nici cea mai mică slăbiciune.

Când, după ce a fost prins și condamnat pentru acte periclitând siguranța R.P.R.-ului, Marcel Emilian a rezistat supraomenește la toate chinurile la care a fost supus, nedivulgând niciun nume, el știa că și-a trăit epilogul magistral.

Seninătatea ultimelor clipe ale existenței lui tumultuoase, conține în ea plenitudinea profetică din sufletul oricărui erou.

Cu ochii nelegați, Marcel Emilian a primit dispreț pentru glonțele care i-au ciuruit trupul, senin, liniștit, în credința nestrămutată că jertfa lui nu e zadarnică.

✝

Dimcea Dămășari,
agricultor,
din Comuna Pandurul, jud. Constanța

Mielu Fota,
agricultor,
din Comuna Cogealac, jud. Constanța

Plut. Maj. Cenușe,
din Comuna Baia, jud. Constanța

Avocat Titus Frangulea,
din Iași,
toți 4 omorâți prin schingiuire

Inginer Constantin Bușilă
fost Profesor la Școala Politehnică din București, fost ministru, mort în Închisoarea Aiud

Mișcarea de rezistență. — In tot cursul anului 1949 grupurile de rezistență din Dobrogea au fost foarte active. Pe înălțimile de la Sud-Vest de Babadag s'au dat numeroase lupte de hărțuire.

Grupul de legionari din Cogealac (jud. Constanța) a încercat să arunce în aer trenul ministerial în care se aflau în drum spre Tulcea, de unde urmau să plece la o vânătoare în Delta, Gheorghiu-Dej și Emil Bodnăraș, alias Bodnarenko. Acțiunea n'a reușit deoarece, în ultimul moment, a fost dirijat un alt tren pe această linie.

In regiunea Letea și Cara-Orman au fost atacate sediile partidului comunist și posturile trupelor de securitate, organizându-se cu această ocazie expediții de represalii împotriva asupritorilor populației.

Potrivit svonurilor care circulau în regiune, dar încă neverificate de corespondentul nostru, rezistenții ar fi executat un căpitan și 3 agenți de „securitate".

Ciocniri sângeroase au avut loc și în comunele Pandurul, Ferdinand, Baia, Negru-Vodă, precum și în alte locuri din județul Constanța.

Demn de reținut este faptul că asemenea acțiuni au putut avea loc în imediata apropiere a canalului Dunăre—Marea Neagră, Comuna Ferdinand aflându-se la numai 13 km Vest de Năvodari.

Deși de-atunci, guvernul comunist a dislocat în regiune faimoasele unități de intervenție, care s'au remarcat prin cruzime, acțiunea rezistenților n'a fost înăbușită.

Să-i ținem minte. — In acțiunea de represiune împotriva mișcării de rezistență din Dobrogea, o seamă de polițiști comuniști au schingiuit, cu deosebită cruzime, pe acei care au avut nefericirea să le cadă în mână.

Iată lista acestor călăi, pe care Românii trebue să-i țină minte:

Raicopol, șeful serviciului de securitate din Babadag;

Paul, șeful securității din Tulcea;

Gheorghiu, agent de securitate în Comuna Cogealec, jud. Constanța;

Mihăilescu, fost muncitor la C. F. R. — Palas și Nicolau, fost muncitor la D. P. M., ambii astăzi agenți ai securității din Constanța;

Locotenent Gherite și Subiocotenent Mihăilescu, din unitatea de intervenție a securității din București.

Suferințele Românilor deținuți în Jugoslavia. Deși în lagărul de la Zreanin, condițiunile de cazare a le prizonierilor au fost îmbunătățite, îmbunătățindu-se și hrana față de trecut, tratamentul este în schimb cu mult mai rău decât înainte.

Prizonierii sunt terorizați de comandantul și de milițienii lagărului. Un bunker, care servește drept carceră, este în permanență plin.

Emigranții (nu numai români, ci și unguri, bulgari și albanezi) au fost bătuți, lăsați desbrăcați în ger și siliți să stea într'un picior. Nici până astăzi bolnavii din acest lagăr nu primesc vreo asistență.

Concomitent cu închiderea oficiului de informații englez din București, una din bibliotecarele oficiului, D-na Constantin, a dispărut în condițiuni misterioase, împreună cu soțul său. După detaliile sosite la Ministerul de Extrene britanic, se crede ca cei doi au fost arestați.

Străzile din jurul consulatului englez, în care se găsea instalat oficiul au fost patrulate de agenți ai serviciului de securitate, care au făcut o verificare a acelor tuturor persoanelor care se apropiau de consulat. Cetățenilor englezi li s'a permis să meargă mai departe în consulat, dar toți cetățenii români care veneau să restitue cărțile împrumutate, au fost arestați și urcați în automobilele care au patrulat străzile înconjurătoare.

Un nou instrument de teroare? — Recenta remaniere a guvernului RPR, atinge punctul cel mai sensibil al planului de totală comunizare a țării: Armata. Emil Bodnăraș, rămas ministru de răsboi, este acum flancat de 3 miniștri-adjuncți și anume: Leonte Sălăjanu, fost lucrător de fabrică, care în acelaș timp a fost numit și șef al Marelui Stat-Major; Nicolaie Ceaușescu și W. Suter, fost miner, actualmente membru în C. C. al Partidului Comunist. Incredințarea acestor posturi unor comuniști verificați și rămași „pe linie" prefațează nu numai un nou val de epurări în cadrele armatei, ci desvăluie intenția regimului de a transforma această armată într'un instrument de sângeroasă teroare, unitățile de miliție și de securitate dovedindu-se prea slabe în acțiunea de reprimare a mișcării de rezistență din ce în ce mai vigurosă.

In același timp numirea faimosului „general" Petre Borilă la Ministerul Reconstrucției constituie o indicație sigură că munca forțată în România va servi, în curând, drept model până și maestrului Berjia.

In Oltenia, în special în Sud, de la Calafat și până la Corabia, s'au făcut în ultimul timp numeroase arestări în rândurile țăranilor care se opun, cu neîntrecută energie, colectivizării. Sunt numeroase indicii că regimul, renunțând la colectivizarea voluntară de până acum, va introduce treptat sistemul colhozurilor pretutindeni.

Ciocniri serioase au avut loc la Poiana și Rast, în județul Dolj, unde țăranii în revoltă au pus pe fugă posturile locale de miliție. La Grojdibod, jud. Romanați, a fost incendiat sediul partidului comunist și au fost bătuți aproape toți susținătorii regimului.

Vicepreședinți ai consiliului de Miniștri au fost numiți, în urma propunerii „Inaltului" Prezidiu: Teoharie (Nuhăm-Solomon) Georgescu, Iosef Kischinewsky (Broitmann) și Kivu Stoica.

Noi gospodării agricole. In zilele de 26 și 27 Februarie s'au înființat alte 47 gospodării colective. In timp ce în întreg anul trecut s'au înființat numai 56 de colhozuri, anul 1950 este abia la început. Se crede că în cursul acestui an regimul va organiza 400—500 gospodării colective.

Comitete de pace pentru cultivarea urei. *Pentru a pune în aplicare rezoluţia Cominformului din luna Noembrie 1949, partidul comunist român a decis înfiinţarea în toată ţara a unei zisclor „Comitete pentru Pace". Scopul acestor comitete este de a sili pe toţi cei ce se pun departe de partid şi organizaţiile lui anexe, să participe la campania de defăimare a ţărilor libere din Apus şi de propagandă în favoarea U.R.S.S.-ului.*

Din aceste comitete trebuie să facă parte muncitori fruntaşi în producţie, tehnicieni şi funcţionari, oameni de ştiinţă, scriitori, artişti, profesori, preoţi, învăţători, invalizi şi văduve de război, care să convoace adunări şi să ducă o „muncă de lămurire" dela om la om, ceeace nu înseamnă decât să repete ficăcăruia lozincile lucrate la Moscova, lozinci de ură împotriva partidelor social democrate.

Campanie pentru disciplină. In cursul lunei Februarie, Comitetul Central al P.M.R. a hotărât să ia măsuri pentru întărirea disciplinei, atât în cadrul partidului, unde, dacă ar fi să credem termenii articolului, s'au produs numeroase „manifestări anarhice mic-burgheze" cât şi în cadrul muncii în uzine, unde se constată multe deficienţe. Ceeace nu a reuşit regimul, cu toate eforturile sale, este să asigure evidenţa activităţii economice a întreprinderilor. Se cere totodată ca întreprinderile să respecte termenele de livrare prevăzute în plan sau în contractele economice încheiate între întreprinderi, lucru căruia până acum nu i se da aproape deloc atenţie.

România se retrage din Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Urmând exemplul Uniunii Sovietice care a părăsit şi ea această organizaţie ministerul sănătăţii şi-a anunţat retragerea din Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Motivarea acestei retrageri este că Organizaţia nu şi-a însuşit criticile făcute de Rusia Sovietică şi prin aceasta şi-a menţinut o orientare greşită devenind o instituţie birocratică.

Protocol pentru extinderea Sovromurilor. *La data de 20 Februarie 1950 s'au semnat noi acorduri, prin care ţinta de activitate a societăţilor sovieto-române a fost considerabil extinsă, pentru a se intensifica exploatarea bogăţiilor româneşti în beneficiul U.R.S.S.*

O noua mărire a normelor. In toate fabricile din România se convoacă adunări la care unul dintre membrii de partid luând cuvântul cere revizuirea normelor, care sunt învechite şi prea mici. Timpul de lucru urmează a fi micşorat cu 10-25%. Această „iniţiativă" va avea ca urmare o scădere a salariilor lucrătorilor sau o mărire a eforturilor fizic, pentru a-şi asigura prin împlinirea noilor norme încasarea întregului salariu.

Organizarea colectărilor. Pentru colectarea produselor agricole ale ţăranilor de către stat s'a înfiinţat un Comitet special, al cărui preşedinte are rangul de ministru. In acest post a fost numit Alex. Moghioros, unul dintre secretarii partidului muncitoresc (comunist) român. Sarcina acestui comitet este de a asigura o politică unitară a statului în materie de colectări şi livrări de produse agricole pe baza planului de stat, adică în materia rechiziţionării produselor agricole la preţuri derizorii, Statul putând să le revândă apoi la preţuri înzecite, acoperind astfel golurile bugetului.

In întreaga ţară organele de partid umblă din casă în casă pentru a colecta porumbul şi floarea soarelui.

Control şi iar control. *La uzinele „Reşiţa" care au devenit acum câteva luni „Sovrommetal-Reşiţa" s'a introdus cu titlu de experienţă în scopul controlării muncitorilor şi maiştrilor, „Carnetul Maistrului". El este un registru care se repartizează fiecărui maistru şi în care acesta trebuie să noteze zilnic care dintre muncitori nu şi-au îndeplinit programul şi „angajamentul" în cadrul întrecerii socialiste, care sunt cauzele acestui fapt şi care sunt măsurile luate.*

Rezultatul însămânţărilor la date planificate. După cum se ştie ţăranii nu mai au libertatea de a face arăturile şi însămânţările la datele cele mai potrivite stabilite de experienţa lor în funcţie de specificul local. Ei sunt scoşi la lucru de organele de partid asistate de miliţieni pentru a însămânţa la datele stabilite „ştiinţific" la Bucureşti. Rezultatul acestei acţiuni este oglindit în comunicatul asupra realizării planului de stat pe 1949 unde se spune că în cursul acestui an s'au însămânţat 1.100.000 Ha. (ţţiţi încă odată) peste suprafaţa programată, aceasta datorită faptului că o parte din semănăturile de toamnă şi o altă parte din cele de primăvară nu au răsărit.

Şedinţa de celulă. In urma hotărârii C.C. al P.M.R. privitoare la situaţia organizatorică a partidului, presa publică scurte articole scrise de diferiţi secretari de celule din fabrici. O autocritică pe care aceştia şi-o fac în mod aproape constant este că biroul celulelor nu reuşeşte să atragă într'o viaţă activă de partid pe toţi membrii, cu toate eforturile de agitaţie. De ex. la „Filatura Românească de Bombac" la repartizarea între tovarăşi a diferitelor sarcini, noi ne-am bazat însă mai totdeauna numai pe câţiva, mereu aceiaşi, care răspundeau mai uşor la chemări. Cea mai mare parte a membrilor de partid din organizaţia noastră de bază, nu a primit sarcini concrete". La uzinele „Republica" (fabrica de ţevi fostă Malaxa) nimeni nu se înserie la cuvânt. Oamenii nici nu sunt obişnuiţi să discute în adunare. Avem o lipsă în aceea că nu am antrenat decât în mică măsură tovarăşii din organizaţia de bază la îndeplinirea hotărârilor luate. Biroul şi-a luat cele mai multe sarcini asupra sa". La Fabrica „Janos Herlin" din Cluj, fost a Dermata: „O mare slăbiciune a biroului organizaţiei de bază este că nu a activizat pe toţi agitatorii."

Completarea izolării. La cererea guvernului român, legaţiile engleză şi americană din Bucureşti au închis oficiile de informaţie care funcţionau pe lângă aceste legaţii. Nu închiderea lor trebuie să surprindă, ci tocmai faptul că ea a întârziat atât de mult. Cu toate intimidările şi riscurile, cetăţenii români au continuat să meargă la bibliotecile din Piaţa Rosetti şi str. Dianei, pentruca răsfoind ziarele şi revistele puse cu atâta bunăvoinţă la dispoziţie să se informeze corect şi să poată judeca exact situaţia internaţională. Lucrul acesta era evident intolerabil pentru un stat care are nevoie de cetăţeni abrutizaţi de o propagandă atotcuprinzătoare.

Nu le e frică. *Cu prilejul comemorării lui Mihail Eminescu în R.P.R. au apărut şi poezii omagiale, pentru care lăsă pomenirea poetului nu era decât un prilej de o se versifice teme de propagandă. Pentru exemplificare cităm o strofă dintr'o poezie iscălită de Cicerone Teodorescu (autorul volumului Cleţor) şi intitulată „Din Eminescu"*

„Scoate şerpii capul verde
De săgeţi ni-i plină torba
Şi ne-om bate, dacă-i vorba
Nu se temem. Nu ne-om pierde."

Cititorii au remarcat desigur metafora subţilă din primul vers, şerpii nepurtând cămaşă. Iar exprimarea bărbăţiei şi curajului în celelalte versuri seamănă cu curajul pe care îl-l fac copiii trecând pe o uliţă spunând repezit: „nu mi-e frică".

Bunuri de consum pentru populaţie. Legea planului de stat pe 1950, este exprimată în general prin coeficiente: de ex. 12% mai mult decât anul trecut. Pentru cititorii care s'ar putea lăsa impresionaţi de unele procente reamintim că dacă ai un măr şi mai capeţi unul, ţi s'a mărit proprietatea cu 100%, dar dacă ai două mere şi mai capeţi, nu realizezi un coeficient de creştere decât de 50%.

Planul de stat conţine însă şi câteva cifre absolute, şi anume într'un sector foarte important, acela al alimentării populaţiei. Această imprudenţă designr nu se va mai repeta şi ea se explică prin credinţa că cifrele exprimate în zeci de mii de tone vor lua ochii.

Noi am calculat însă ce va putea obţine fiecare om în anul 1950, şi având procentele faţă de 1949 şi ce a căpătat în anul 1949. Am socotit o populaţie urbană de 3,000.000, adică 20% dintr'o populaţie de 15,000.000. Cititorul care vrea să capete o imagine exactă trebuie să ţină seamă că funcţionarii de partid, securitatea, miliţia şi armata, primesc mai mult decât raţiile medii calculate de noi, care prin urmare pentru restul populaţiei vor fi mai scăzute.

Să lăsăm să vorbească cifrele:

In 1950 populaţia urbană va primi: 647.000 t. pâine, adică cu 18% mai mult ca în 1949, ceeace înseamnă 215 kgr. în 1950 şi 185 în 1949.

Peşte proaspăt 10.200 tone, cu 27% mai mult, ca în 1949, adică respectiv 4 kgr. şi 3,3 kgr. Atragem din nou atenţia, anual.

Carne 92.000 tone, cu 24% mai mult, adică 31 kgr., respectiv 24 în 1949.

Peşte proaspăt 10.200 tone, cu 27% mai mult, respectiv 3,4 kgr. şi 2,7 kgr.

Lapte 300.000 Hl., cu 40% mai mult, adică 10 l. şi 7 litri — anual —.

Brânzeturi 8.100 tone, cu 200% mai mult, adică 2,7 kgr. şi numai 0,900 kgr. în 1949.

Zahăr 59.400 tone, adică cu 18% mai mult ceeace înseamnă de persoană respectiv 19,8 şi 17 kgr.

Produse zaharoase 9.700 tone, cu 21% mai mult, adică 3,250 kgr. şi 2,700 în 1949.

Iar pentru toată populaţia ţării, pentru simplificare socotită la 15,000.000 suflete, se vor distribui: 108,000.000 m. peşăturinu e vorba numai de haine ci şi de rufărie de corp şi patciace înseamnă 7,2 m. anual — cam 2 şi o treime cămăşi — ceiace este totuşi cu 21% mai mult ca în 1949 când nu-i revenea fiecăruia decât 6 m. Iar încălţaminte se vor distribui 7,800.000 perechi, adică ceva mai mult de o gheată sau un pantof de fiecare Român. Şi totuşi progres faţă de 1949 căci această cifră reprezintă 66% mai mult faţă de anul trecut, când deci s'au distribuit numai 4,800.000 perechi, adică ceva mai mult de două treimi ghiată de om.

Noua reglementare a profesiunii de avocat. *— Printr'un decret publicat la 14 Februarie 1950, profesiunea de avocat a primit o nouă reglementare.*

Alături de absolvenţii facultăţilor se pot înscrie în colegiu şi aceia ai şcolilor juridice de un an, pe care o pot urma asesorii populari aleşi dintre muncitori. După un stagiu de doi ani urmează un examen de definitivare. Sunt scutiţi de stagiu şi de examen, alături de foştii judecători şi procurori, şi grefierii cu o vechime de 5 ani.

Nu sunt primiţi: foştii moşieri, fabricanţi, comercianţi şi toţi cei care exploatează munca salariată; deasemenea nu pot fi primiţi ca avocaţi cei condamnaţi pentru infracţiuni care au atingerea bazei politice, sociale sau economice a R.P.R.-ului.

Avocaţii sunt organizaţi în birouri colective, cărora instituţiabil trebuie să li se adresez repartizându-i-se un avocat. Procura care în trecut exprima încrederea clientului în avocatul său dispare, fiind înlocuită de delegaţia semnată de directorul şi secretarul biroului colectiv. Iar onorarii, stabilite conform unui tarif prin decizia Ministerului de Justiţie, avocatul urmează să primească numai o cotă.

Starea de spirit din ţară. După declaraţiunile celor care au sosit de curând din ţară s'a creat o unitate românească de nesdruncinat. Cuvântul de ordine al celor două partide istorice este liniştea totală. Grupurile legionare fac deasemenea eforturi pentru a-şi determina cadrele la o prelungire a aşteptării, din nevoia de a-şi păstra oamenii, întrucât domneşte convingerea că evenimentele nu se vor precipita. Totuşi elementele legionare pornesc pe alocuri acţiuni care sunt sprijinite de toată lumea şi care sunt urmărite cu viu interes şi admiraţie.

Trupele ruseşti în România. Se semnalează trupe ruseşti proaspete pe litoral şi în special în oraşul Constanţa unde toate cazărmile sunt ocupate de unităţi ruseşti. In toate satele de pe litoral au fost instalate posturi de pândă compuse din 15—20 soldaţi cu telefoane, radio şi cai. S'a mai putut afla deasemenea că pentru paza literalului sunt afectate câteva regimente purtate, întărite cu unităţi de tancuri şi artilerie.

Neglijenţa în Staţiunile de Maşini şi în Gospodăriile Agricole de Stat. Presa de partid cere membrilor „mari eforturi pentru stârpirea nepăsării şi neglijenţei în muncă, ce mai există încă" citând şi numeroase exemple dintre care reproducem: La Gospodăria Agricolă de Stat din Mănăstirea, jud. Iliov, cărupele, semănătoarele şi piesele dela tractoare stau aruncate deavalma, neadăpostite, necurăţate nemuse de luni de zile. La S.M.T. Peciul-Nou, jud. Timiş, deasemeni piesele principale dela tractoare s'au deteriorat nefiind unse îndestulător şi la timp.

Şi să mai spună cineva că regimul nu a insuflat o nouă atitudine faţă de muncă!

Productia de petrol. *Pentru mărirea producţiei de petrol, regimul face un efort deosebit, pentru a putea acoperi nevoile ruseşti. Numeroase articole, reportagii şi corespondenţe arată că producţia de ţiţei a sporit datorită aplicării metodelor sovietice. Câtă eficacitate au aceste mult lăudate metode tehnice înaintate se poate deduce din compararea celor două cifre date de comunicatul privitor la executarea planului în 1949. Faţă de 1948 numărul metrilor liniari foraţi a sporit cu 70%, iar al producţiei de petrol numai cu 9%.*

Preţul de cost al petroleului s'a dublat aproape, datorită acestor metode tehnice.

Şi în alte privinţe însă situaţia nu este mai bună. Se citează de ex. faptul că în magaziile schelelor nu se ţine o evidenţă precisă a materialelor, astfel încât echipelor de intervenţie le lipsesc de multe ori materialele, deşi acestea există în magazii.

Ce importă U.R.S.S. din România. La 17 Februrie a.c. s'a încheiat un nou acord comercial între R.P.R. şi U.R.S.S. în baza căruia Uniunea Sovietică va importa: produse petrolifere, cherestea, vagoane, chimicale, produse de carne, precum şi alte mărfuri pe care comunicatul nu le mai menţionează.

Intovărăşirile agricole. Printr'o hotărâre a Consiliului de Miniştri s'au preciizat sarcinile ce revin organelor de partid şi celor de stat în campania de însămânţări. S'a insistat în mod deosebit pentru formarea de intovărăşiri între ţărani care să lucreze în comun, cu tractoarele S.M.T.-urilor pe loturi unificate. Deoarece experienţa de anul trecut a ţăranilor este că alcătuirii acestei întovărăşiri îi urmează organizarea colhozului, ei refuză să formeze noi întovărăşiri, iar cele care au existat anul trecut refuză să încheie contracte cu S.M.T.-urile. Până la stârşitul lunei Februarie de pildă la Segarcea jud. Dolj şi la Sânnicolaul Mare jud. Timiş nu se încheiase nicium contract. Oficiul constată: „In general acţiunea pentru formarea întovărăşirilor şi încheierea contractelor pentru lucrările de primăvară se desfăşoară prea încet, deşi timpul este înaintat."

„Scăderile" Partidului Comunist din România

După o altă constatare a comitetului central beneficiind de înscrierea în masă, au reuşit să obţină posturi de răspundere în partid, în stat şi în sindicate o serie de elemente duşmane care au desfăşurat o activitate de natură „a submina partidul şi regimul de democraţie populară". După cunoştinţele noastre această acuzaţie vizează pe ofiţerii ieşiţi din şcolile militare înainte de 23 August 1944 şi pe unii membrii ai Mişcării Legionare, care pentru nevoile luptei de rezistenţă au primit dislegarea de a pătrunde în lagărul duşman şi se pare că acţiunea aceatora nu a fost lipsită de oarecare eficacitate.

La celalţi membrii s'au constatat abateri ca: înăbuşirea criticii şi autocriticii, atitudini dictatoriale, răcărea disciplinei de partid şi de stat, neexecutarea directivelor Comitetului Central, familiarism etc. Înăbuşirea criticii şi autocriticii a fost deseori denunţată în cursul anului trecut. Nu este vorba de critică liberă a conducătorilor de partid sau de o discuţie asupra liniei partidului, cum ar fi poate înclinaţi să creadă acei dintre cititorii noştri care n'au avut ocazia să cunoască regimul comunist. Membrii de partid sunt încurajaţi să critice numai în măsura în care aduc la cunoştinţă mici lipsuri locale în munca pentru executarea planului de stat, sau când dau sugestii în această direcţie precum şi atunci când denunţă abateri sau lipsă de zel în executarea directivelor partidului.

In dărâpt în activitatea celulelor, acolo unde se speră că se va face educaţie comunistă, se constată deasemenea o serie de lipsuri din punct de vedere comunist, a căror exactitate în parte o putem şi noi certifica şi care ne dau speranţa, că cu tot efortul educativ şi propagandistic (40.000 membrii de partid au studiat Cursul de istorie al partidului bolşevic, redactat de Stalin; câteva zeci de mii de membrii au fost siliţi să urmeze şcolile şenale de partid; 6.000 de activişti şcolile medii, iar 600 şcolile centrale ale partidului) efectele sunt reduse.

Aceste lipsuri sunt: lipsa unei reglementări a primirii şedinţelor; neînarcea de hotărâri concrete în şedinţe; o insuficientă preocupare faţă de problemele locale specifice; fixarea mecanică a ordinei de zi; nerepartizarea de sarcini precise fiecărui membru de partid.

Cu tot numărul mare de şcoli de partid, se simte lipsa de cadre, absolvenţii acestor şcoli nedând satisfacţie în munciile încredinţate. Urmarea câmbari de oameni pentru funcţiunii este o fluctuaţie a cadrelor, cu schimbări deze, făcute în pripă încât se afirmă că în multe organizaţii activitatea este aproape desorganizată.

Soluţia în care partidul îşi pune toate speranţele este alcătuirea unui Birou Organizatoric care să studieze problemele vieţii de partid şi să controleze aplicarea directivelor.

In şedinţele C.C. al P.M.R. ţinute la 23 şi 24 Ianuarie a.c. s'a examinat situaţia partidului şi s'au luat o serie de măsuri în scopul de a se înlătura lipsurile constatate.

Viaţa partidului şi activitatea membrilor este departe de a fi mulţumitoare şi lipsurile constatate sunt departe de a da o oglindă fidelă. Membrilor partidului li se impune ca o obligaţie esenţială păstrarea „secretului de partid", care este pus pe acelaş plan de importanţă cu păstrarea secretului în ceeace priveşte preţăţirea militară a statului şi activitatea lui economică. Dacă în ceeace priveşte chestiunile militare, secretul este o chestiune de securitate, în ceeace priveşte activitatea economică şi activitatea de partid, cunoaşterea situaţiei reale ar lipsi complet de baze propaganda regimului.

Deşi incomplete, constatările comitetului central merită să fie cunoscute.

Ceea dintâi constatare este aceea că partidul a apărut slab din punct de vedere numeric şi organizatoric la 23 August 1944, iar pentru a se organiza şi consolida a făcut încercări în masă, fără nici un fel de discernământ, prin aceasta înţelegându-se că nu s'a ţinut seamă ca în partid să existe o anumită proporţie între elementele muncitoreşti, mun adaptabile şi mai maniabile şi elementele neproletare. După cifrele date de unul dintre secretarii partidului Alex. Moghioroş în organul Cominformului, la data de 1 Mai 1948 proporţia în partid era de 50, 48% muncitori, şi 00, 52% elemente neproletare. Mulţi dintre cititori îşi vor aminti de presiunile exercitate asupra funcţionarilor atât din instituţii cât şi din întreprinderile particulare, cari pentru a-şi păstra postul şi din puţina lăţitate au primit să se înscrie în partid, crezând că astfel se acoperă şi liniştindu-şi conştiinţa prin inerţia cu care făceau faţă impulsurilor partidului. Constatarea comitetului central că majoritatea membrilor partidului era formată din elemente oportuniste şi carieriste este exactă şi verificarea membrilor partidului în urma căreia au fost excluşi în total 18% din numerul membrilor nu schimbă această situaţie, şimdcă ideaturile comunizte, care nici înainte nu aveau nicium fel de atracţie asupra Românilor, sunt confruntate acum cu realitatea creată în 5 ani de regim comunist.

Numeroasele cazuri de indisciplină, pe care comitetul central le numeşte „manifestări anarhice mic-burgheze şi abateri dela linia partidului" şi sunt socotite o urmare a acestei compoziţii sociale. In adevăr sunt de aşteptat cazuri de exces de zel socializant ca al comitetului judeţean de partid din Brăila care cu ocazia colectării lânei a stabilit noi categorii cărora le-a fixat cote de predare şi mai mari, sau al altor comitete care au pornit o ischitare a mijloacelor mişţeţugari, politică pe care pentru moment comitetul central o socoteşte mai nimerit să o amâne. Aceste „abateri dela linia partidului" sunt considerate că un ajutat „duşmanul de clasă" adică rezistenţa organizată împotriva regimului. In adevăr nu se poate nega o anumită abilitate a regimului, care deşi realizează comunizarea într'un ritm foarte grăbit, are totuşi grije să nu lovească în prea multe categorii de cetăţeni deodată, pentrucă atacându-le pe rând şi dând speranţă celor vremelnic cruţaţi să împiedice alăturarea unui front unitar.

MUNCA ŞI SALARIILE IN REGIMUL COMUNIST

(urmare din pag. 6)

In stabilirea normelor a lipsit un principiu ştiinţific unic, astfel încât între diferitele norme care se aplică există disproporţii mari.

Cităm instărşit încă o constatare deosebit de interesantă: „Unele întreprinderi, neţinând-se tuncinie de crearea unui cadru de muncitori calificaţi au căutat în mod greşit să antreneze muncitori calificaţi din alte întreprinderi, căutând indicele tarifar legal de salariere şi oferind salarii mai mari, necorespunzătoare şi oferind salarii mai mari, necorespunzătoare nivelului de calificare a muncitorilor respectivi, ceeace a dat naştere fenomenului nesănătos al fluctuaţiilor forţelor de muncă şi care dacă nu va fi oprit, va duce la desorganizarea muncii în întreprinderi." Această constatare este poate preludiul legării muncitorimii de o anumită întreprindere, după modelul rusesc al secolul sau forme a sclavajului antic.

Toate aceste constatări oarecum reci în caracterul lor gimnastic insuflă în viaţa reală a salariaţilor un frâu de iniţiere, datorită unei producţii scăpate şi de proastă calitate. Munca continuă totuşi sub biciul dublu al poliţiei şi al teamei de a muri de foame.

Constanţe istorice

Lunga domnie a Regelui Carol I a coincis în afară cu o descreştere a presiunei pe care vecinii în expansiune au exercitat-o aproape în permanenţă asupra formaţiilor politice româneşti. Turcia în decadenţă continuă după eşecul de sub porţile Vienei, devenise atât de slabă în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, încât numai contrarietatea de interese a marilor puteri îi împiedeca desmembrarea. Monarhia Habsburgilor era supusă tensiunii unor forţe care trăgeau în direcţii diferite şi care au dus la întemeierea statelor naţionale. Iar imperiul ţarilor, agitat de forţe, care la începutul secolului următor aveau să-i aşeze imperialismul şi mesianismul pe alte baze, era ros de o neputinţă interioară, verificată prin cele două înfrângeri, din războaiele Crimeii şi Ruso-Japonez, precum şi prin neputinţa din faţa zidurilor Plevnei.

Increderea în sine şi entuziasmul generaţiei de paşoptişti a avut la bază şi s'a mişcat în acest gol creiat de descreşterea presiunilor exterioare, iar meritul lor este tocmai de a fi intuit acest lucru şi de a fi îndrăznit mereu să treacă peste instrucţiunile redactate în congrese şi cancelarii, înfăptuind Unirea în 1859 şi întemeierea dinastiei.

Dacă ruptura cu trecutul, făcută prin introducerea naivă a formelor politice ale liberalismului apusean, astăzi nu mai are decât o preţuire istorică, prin aceea că a înlesnit înţelegerea critică a realităţilor şi nevoilor naţionale, patriotismul lor, în temeiat pe o amară experienţă a faţiunilor şi înţelepciunea lor de a aduce un arbitru, în loc să pornească cu jalbe la curţi străine, merită o altă preţuire. Iar înţepciunea regelui Carol I a fost să nu creadă în dreptatea absolută a niciuneia din grupările de politicieni şi alternându-le în guvernare să nu lase niciodată să se adâncească nemulţumirile.

Sila de luptele interne, înţelepciunea tronului şi poate mai ales lipsa ispitei dinafară, toate au contribuit ca să împiedece manifestarea unei trăsături care apare ca un fir roşu dealungul istoriei principatelor. E vorba de graba cu care minoritatea, sau partida mai slabă, cere ajutorul strein, pentru a putea dobândi puterea. Este remarcabil în lumina istoriei noastre, deşi în realitate nu este decât un fapt care ar trebui să fie regulă, şi care este regulă la alte naţiuni, că în primul războiu mondial, germanofilii români n'au fost colaboraţionişti.

Dar istoria noastră, până atunci şi după aceea, a fost alta. Începând, în Muntenia, cu acel Vlad, frate sau văr al lui Mircea Bătrân, care ocupă efemer tronul cu ajutorul armatelor turceşti, şi continuând după aceea cu luptele dintre Dănuleşti şi Drăculeşti, iar în Moldova începând cu luptele dintre fii lui Alexandru cel Bun, istoria principatelor e un şir lung de lupte între membrii familiei domnitoare, iar mai apoi între familie boereşti, cu intrigi la Constantinopol sau la curţile Poloniei, Ungariei şi Ardealului şi cu ciocniri de armate streine, aduse pe teritoriul ţării de pretendenţii mai mult sau mai puţin îndreptăţiţi. Iar obiceiul de a arăta streinului care sunt interesele lui şi cum vor fi mai bine sprijinite prin susţinerea uneia sau alteia dintre partide s'a înrădăcinat adânc. S'au minunat istoricii de dibăcia cu care strămoşii au reuşit să păstreze principatelor domn pământean, în timp ce în celelalte ţări, peste care au trecut armatele turceşti, a fost instalat câte un paşă. Dar dacă suzeranitatea aproape nominală a puterii în expansiune, pe atunci Turcia, a fost acceptată de domni care au avut ţara strâns unită sub sceptrul lor, ea a devenit tot mai apăsătoare datorită supralicitărilor celor nemulţumiţi, care descopereau, cu multă ascuţime, coincidenţa dintre interesele lor personale şi nevoile mari ale ţării.

Este întotdeauna greu de spus unde se termină convingerea sinceră şi unde începe hipocrizia. Istoria principatelor e plină de pagini de eroism şi mişelie, de aur şi sânge, de lumini şi umbre. Figuri luminoase de domni au fost însă cei care au ştiut să ţină ţara unită în jurul lor, iar domnii, măcar stabile, dacă nu şi strălucite, cei care au fost în stare să-şi întreacă adversarii la Sublima Poartă.

Nu este însă întâmplător că Ştefan, domnul pe care îl privim cu mai mult respect şi care ne este mai apropiat, l-a urmărit cu răsboiu pe Petru Aron în ţările unde găsise adăpost, nu atât pentrucă era ucigaşul voevodului Bogdan, tatăl său, cât pentrucă urzea de acolo năvăliri. El strica liniştea ţării, ce trebuia să-şi încordeze toate puterile pentru primejdia care creştea la miază-zi.

Experienţa istorică a generaţiei dela 48, ajutată de împrejurarea scăderii presiunii pe hotare şi de înţelepciunea tronului arbitru, care a îndeplinit toate nădejdile, nu s'a moştenit însă în generaţia de nepoţi care a înflorit între cele două răsboaie. Chiar înainte ca presinnea să înceapă să crească din nou la hotare, grupuri care nu mai aveau aderenţele majorităţii, fiindcă nu mai ştiau să vorbească ţării pe limba ei, au ţinut cu tot dinadinsul să o fericească împotriva voinţei ei, după vechea formulă a lui Lăpuşneanu: Dacă voi nu mă vreţi, cu vă vreau. Şi partidul naţional-ţărănesc a fost ţinut ani dearândul departe de puterea care i se cuvenea. Cursul istoriei a fost întârziat, neputând să fie siluit, dar răul cel mare a fost că s'a întărit progresiv convingerea, că poporul poate fi silit să accepte şi ceeace nu vrea, dacă forţa instituţiilor constitutive ale statului va fi întrebuinţată împotriva lui. Iar în decada a III-a, când curentul naţionalist îşi găsise drumul unei creşteri organice, măsurile de represiune politică internă au fost dictate de nevoia de a găsi o aprobare din afară, creind astfel o bază de putere care lipsea înlăuntru. Unitatea sfărimată şi pierderea disciplinei care făcuse nu de mult ca ciocnirile de păreri să se rezolve în cadrul strict naţional şi pe baza factorilor naţionali, astfel încât în afară să apară exprimată uniunea fundamentală care există în popor, n'au mai putut fi reparate. In 1941, un conflict, pur intern şi fără adâncime, a fost pregătit şi câştigat de cel care a ştiut să ceară favoarea unui vecin puternic, punând în spatele său forţa unor armate streine, aflate pe teritoriul naţional, ca de atâtea ori în trecut.

Şi o trăsătura, pe care înclinăm să o credem permanentă, imprimată de atâtea sute de ani de istorie, şi pe care împrejurările favorabile menţionate mai sus au ascuns-o mai bine de o jumătate de secol, a repărut, determinând atât istoria răsboiului ,cât şi a evenimentelor care i-au urmat, precum şi înfăţişarea emigraţiei româneşti.

Ca un rezultat al istoriei de până la 1800 s'au desvoltat anumite calităţi: un simţ al relativităţii lucrurilor, exprimat în lipsa de credinţă faţă de idei şi oameni şi în posibilitatea de a face întoarceri de 180 grade; o sensibilitate ascuţită la schimbările de vânturi; o intuire a modului cum se poate câştiga favoarea unei persoane ghicind dorinţele neexprimate şi o convingere că omul deştept poate orice.

Răsboiul, care a fost numai un răsboiu împotriva Rusiei Sovietice, n'a fost purtat cu toate puterile şi nici cu sinceritate, de toţi oameni care serveau regimul deşi Români acceptaseră lagărul dela Buchenwald, nevoind să prilejuiască pretexte pentru concesiuni sau frământări care să slăbească ţara aflată în faţa unui pericol mai mare decât oricare altul din trecut.

Faptele sunt cunoscute de toată lumea. Armistiţiul n'a fost tratat de guvernul legal, nu fiindcă acesta nu l-ar fi vrut, ci fiindcă slujbaşii săi, ca atâţia boieri odinioară peste capul şi împotriva domnitorului, au tratat mai repede. Mai repede, deoarece neavând nimic de pierdut, cel puţin la prima vedere, puteau privi lucrurile cu mai puţin simţ de răspundere şi puteau oferi ca preţ, tot ca în trecut, capul unui om, despre care cei care l-au combătut în viaţă, pot spune astăzi liberi şi binele pe care l-a făcut, aceasta în numele miilor de morţi din batalioanele de pedeapsă.

După aceea au fost luate măsuri împotriva unei părţi din Români, din convingerea că cei care le sprijină vor dobândi favoarea forţei ocupante şi vor fi unşi, reuşind să stea nu pe, ci între două scaune. Iar când Românii trebuiau să spună: Nu!, precipitând astfel ieşirea la iveală a amestecului odios al Uniunii Sovietice, s'au găsit iarăşi alţii care să creadă că punându-se în slujba streinului, vor dobândi prin această abilitate mai mult, decât dacă poporul român se putea prezenta unit.

Este astăzi oţios să se mai discute, dacă nu cumva puterile apusene ar fi avut o poziţie mai bună, în cazul când Ruşii nu ar fi putut afirma existenţa unui guvern reprezentativ, cel puţin formal. E însă sigur că rezistenţa română, atât cea dinlăuntrul hotarelor, cât şi cea din afară ar fi putut avea altă formă. Inlăuntru nu s'ar fi măcinat lent, toate forţele naţionale, cu ajutorul Românilor, şi nu s'ar fi creat acel sentiment de falsă securitate că lucrurile pot fi temporizate până la izbucnirea răsboiullui, ci s'ar fi trecut la timp la o organizare a ilegalităţii. Iar înafară, ar fi fost un mare număr din cei care astăzi zac în închisori, iar pentru a ne spune cuvântul şi organiza activitatea, pe care trebuie să o ducem, ar fi fost mai mulţi oameni politici şi poate, fie-ne cu iertăciune, mai buni.

Iar înfăţişarea emigraţiei româneşti, în care te isbeşte sterilitatea conducerii şi trivialitatea conflictelor, are la bază aceiaşi trăsătură a firii noastre, pe care am cautat să o înfăţişăm în aceste reflecţii. Ooameni, pe care toţi îi respectăm şi îi preţuim, spun cu jumătate de gură, că o categorie de Români, a căror capacitate de jertfă şi pregătire nu o neagă, trebuiesc lăsaţi deoparte, fiindcă ochii lor nu plac, nu majorităţii românilor de acasă sau de peste hotare, ci unei streinătăţi neinformată asupra problemelor româneşti şi ale cărei prejudecăţi sunt întreţinute cu bunăvoiţă tot din rândurile noastre, făcând cu ştiinţă sau fără, jocul duşmanului, care ne preferă slabi. Se condamnă astfel la sterilitate organismul destinat, cel puţin teoretic, să diriguiască acţiunea de eliberare. I se interzice dreptul de a fi reprezentativ şi posibilitatea de a fi competent, fără de care sensul său e greu de descifrat.

Din neputinţa de a se dedica viitorului, derivă importanţa exagerată dată unor conflicte fără adâncime şi din lipsă de principii, importanţa acordată persoanelor. Se verifică observaţia că înverşunarea certei e mai mare, când moştenirea e mai mică (fiind vorba de redusele mijloace de acţiune).

Nu credem că îndemnurile patetice, sau chiar discuţiile academice asupra importanţei unirei, vor avea vre-un rezultat, fiindcă ceasornicul pasiunilor partizane nu merge niciodată înapoi. Acestea se auto-consumă. Dar credem că mersul istoriei va duce la dispariţia acestei înclinări de a căuta sprijin înafara rânduri-lor noastre. Deja generaţiile tinere ale partidelor ţărănesc şi liberal se deosebesc fundamental de înaintaşii lor, şi fără a fi făcut tot drumul spiritual, au făcut o bună bucată din el şi au avut experienţe şi contacte care nu se uită atât de uşor.

Dar mai ales, ca niciodată în trecut, a dispărut autonomia ţărn, în cadrul căreia să fie mai mulţi cei care sa concureze pentru favoarea unui suzeran, sarcum îndepărtat. A devenit in schimb omniprezentă forţa opresivă a tiranului care nu mai cunoaşte decât unelte. Iar rezistenţa împotriva opresorului, mai ales fiindcă se desvoltă fără nici un ajutor din afară, căruia să i se datoreze recunoştinţă, înfăţişează de pe acum o legătură de fier, creiată în prezenţa morţii şi suferinţei.

(Continuarea în pag. 12)

Solidaritatea emigraţiei româneşti

Experienţa emigraţiei româneşti este o experienţă cu totul originală pentru istoria noastră şi trebuie înţeleasă şi orientată pe plan naţional. Un număr mare de Români, rupându-se de sub autoritatea regimului comunist dela Bucureşti, colindă ţările vestice în căutarea libertăţii şi în speranţa posibilităţii întoarcerii cândva în ţara pe care teroarea bolşevică i-a silit s'o părăsească. Români din toate categoriile sociale, de toate vârstele, căutându-şi cu greu un rost, sbătându-se cu dificultăţile vieţii de pribeag şi aşteptând cu înfrigurare momentul în care ora eliberării sunând, să-şi dea fiecare contribuţia pentru desrobirea celor rămaşi în ţară. Momentul acesta însă nu depinde din nefericire, nici de hotărârea lor de dăruire, nici de capacitatea lor de jertfă. El constitue marea necunoscută a jocului politic internaţional, foarte complex — dacă nu încurcat uneori — şi nici potentaţii politici ai marilor puteri nu ştiu bine dacă el va veni mâine, poimâne sau mai târziu. Cu alte cuvinte, emigraţia românească a devenit după cinci ani de ocupare a ţării de către Ruşi, o chestiune de durată. Deaceea, problemele puse de încadrarea şi orientarea ei în planul mare al istoriei româneşti, trebuesc abordate într'un spirit de cutremurătoare scriozitate.

Pentru ţările unde refugiaţii noştri şi-au găsit azil, emigraţia românească nu constitue o problemă specială. Autorităţile respective o încadrează în generalitatea problemelor puse de emigranţii tuturor ţărilor ocupate de Ruşi şi o rezolvă conform intereselor lor economice şi demografice. Organizaţia internaţionala a refugiaţilor a studiat condiţiile speciale în care fiecare ţară putea primi emigranţi şi a încheiat în funcţie de ele acorduri reglementând emigraţia şi facilitând-o, economic şi juridic. I.R.O. şi-a îndeplinit incontestabil şi neobosit misiunea. Pentru sprijinul ce li s'a acordat în căutarea unui loc unde să muncească „nesilit" pentru câştigarea existenţei, respirând o atmosferă de libertate, Românii, ca toţi ceilalţi refugiaţi, sunt recunoscători şi ţărilor care i-a primit şi Organizaţiei internaţionale a refugiaţilor.

Din punct de vedere pur românesc însă, adevăratele probleme ale emigraţiei încep să se pună din momentul efectuării ei, pentrucă refugiaţii români constitue un capital naţional, uman şi spiritual, care se poate menţine ca atare sau se poate pierde. Este un lucru la care trebuie să ne gândim fiecare în parte şi toţi împreună.

Aşa cum în ţară, ocupaţia rusească constitue un examen istoric al vitalităţii şi al rezistenţei noastre spirituale, în străinătate, Românii sunt supuşi aceloraşi încercări. Fără îndoială, mai uşoare, pentrucă cei ieşiţi din graniţele ţării au privilegiul libertăţii. Incercări totuşi, pentrucă pedeoparte ei au de luptat cu grijile vieţii cotidiene-care pentru cei mai mulţi nu sunt deloc uşoare-iar pe de altă parte se văd amenintaţi de pericolul „ruperii" de sensurile vieţii româneşti, intrând într'o nouă lume.

Pericolul acesta este însă învins, dacă fiecare, oriunde s'ar găsi, rămâne prezent în momentul istoric actual. Indreptându-şi mereu gândul la efortul uriaş făcut în ţară pentru a rezista rusificării. Făcându-se în străinătate purtătorul de cuvânt al unei lumi robite şi a valorilor ei sistematic şi din temelie atacate pe pământ românesc. Contribuind fiecare, după experienţa lui, la circularea şi permanentizarea acestor valori, pentruca neamul care le-a creiat să rămâna viu, în ciuda vremurilor.

Deaceea problema capitală a emigraţiei româneşti este o problemă de conştiinţă individuală; în centrul ei stă necesitatea ca fiecare să rămână în contact cu ritmul dramatic al istoriei ce se desfăşoară azi în ţară.

Acest punct fiind îndeplinit, solidaritatea care rezultă pe plan colectiv este firească şi pentru realizarea ei nu e de făcut nici un efort special. E vorba bineînţeles de o solidaritate de destin a emigranţilor între ei şi a totalităţii ei în raport cu neamul. Solidaritatea aceasta este reală şi profundă, întrucât se inspiră din unitatea inextricabilă a spiritului românesc. Ea nu are nimic de a face cu unitatea politică a emigraţiei pe care a încercat sau încearcă s'o realizeze, cutare sau cutare personalitate politică, cutare sau cutare partid. Unitatea politică este o chestiune de succes a unui om politic sau a unui partid, iar dacă nicium succes politic nu s'a înregistrat în străinătate în privinţa unităţii din 1945 şi până azi, nu este de tras nici o concluzie pesimistă.

Problemele românismului nu mai sunt azi simple probleme politice. Incercările la care neamul e supus atât în ţară cât şi peste hotare, necesită mai mult decât combinaţiuni sau succese politice: jertfa fiecăruia, cum poate, cât poate şi conştiinţa clară a sensului ei.

Ori din acest punct de vedere, istoria emigraţiei româneşti, dela ocuparea ţării şi până azi, a dat rezultate care permit ca emigraţia să fie considerată ca o pagină românească în istoria noastră naţională. Pentrucă deşi împrăştiată pe tot globul, ea a rămas solidară în conştiinţa ei colectivă, cu conştiinţa luptătorilor din ţară. Pentrucă aproape în totalitatea ei s'a sustras influenţelor politice ce i-ar fi putut ameninţa unitatea şi învenina viaţa. Pentrucă desfăşurându-şi evoluţia pe plan apolitic şi orientându-se moral şi naţional, ea a ştiut să se grupeze instinctiv în jurul celor ce se dăruiesc mai mult, în spiritul celei mai nobile, celei mai autentice democraţii: „Iubiţi-vă ca fraţii" şi „Cine vrea să fie Domn, să vă fie slugă".

Aspectul politic al emigraţiei româneşti, este un aspect parţial şi neesenţial. Numeric, el nu interesează decât un grup restrâns de persoane, diplomaţii, care prin diformaţie profesională consideră că problemele românismului se pot rezolva azi prin soluţii scoase din jocul vechilor combinaţii politice tradiţionale. Contactul intim al cercurilor „oficiale" cu marea masă a emigraţiei şi cu ţara fiind redus, neînţelegerile lor, nu se răsfrâng nici asupra solidarităţii emigraţiei, nici asupra unităţii de luptă a rezistenţei din ţară.

Istoria se face în profunzime şi de jos în sus. Unitatea luptei din România se alimentează din jertfa comună. Solidaritatea de conştiinţă românească se realizează faptic în sânul emigraţiei în viaţa de toate zilele.

Cine vrea să vadă şi să simţă această solidaritate să n'o caute în cercurile politice sau în relatările planurilor, întrevederilor sau intrunilor lor. Ci să-şi deschidă sufletul spre cei mulţi, căci în masa emigraţiei româneşti, e ziinic duh de luptă şi gând românesc.

De undeva din Austria un grup de tineri au plecat, fără nicium sprijin oficial, să dacă lupta din ţară contribuţia emigraţiei. La câteva luni după declanşarea acţiunii lor, unii au fost prinşi şi condamnaţi alţii s'au putut alătura grupurilor de rezistenţă existente.

Din Italia, câţiva studenţi scăpaţi de curând din Iugoslavia, se reîntorc la Belgrad cu riscul vieţii, pentru a putea călăuzi apoi şi pe alţi camarazi, pe drumurile libertăţii.

Un conducător de comitet din Germania îşi împarte zilnic hrana cu toţi cei care la ora prânzului se găsesc în biroul lui.

Câţiva studenţi din Paris rup din proprie iniţiativă din mica lor bursă o parte şi o trimit studenţilor din Germania a căror situaţie materială e mult mai grea.

Un grup de 15 Români ajuns în Argentina trăeşte două săptămâni din leafa a doi dintre ei, care singuri au găsit de lucru în acest interval de timp.

Un tânăr muncitor ajuns în U.S.A. trimite jumătate din leafa primelor sale luni de lucru, câtorva prieteni bolnevi rămaşi în Europa.

Emigraţia românească e deci unită în spirit de frăţietate şi dăruire. Şi sub această condiţie, ea este şi rămâne, un capital naţional.

La aniversarea Unirei Basarabiei

Românii de dincolo de Prut

Anunțând triumful „Blocului comuniștilor și celor fără de partid" în recentele alegeri pentru Sovietul Suprem, presa bolșevică a publicat o întreagă listă de popoare și triburi, care „conștient și spontan" au contribuit ca legendarul procent de 99,9% să fie obținut de mandarinii Kremlinului.

Rând pe rând sunt citați: abazinii, dunganii, ijorii, evenco-tungușii, evenco-lamații, caracâșacii, cara-ceșevii, comi-permeacii, comi-zîrenii, cumicii, latgalii, vogulii, coreacii, samoezii, nionțanii, loparii, tabasaranii, hacasii, bilecii, etc. etc.

Dintre popoare nu sunt însă menționate: tătarii din Crimeea și Kabardinii din Caucaz. Nici unii nici alții n'au fost menționați, pentrucă par și singuri nu mai există, din 1946, când, din ordinul „părintelui tuturor popoarelor", au fost ridicați de pe locurile unde se așezaseră de veacuri și duși, până la ultimul om, în câmpurile de exterminare din apropierea Oceanului îngheț. În același timp republicile lor „autonome" au fost șterse de pe hartă.

Tătarii din Crimeea, în număr de peste 200.000 de suflete, formând 26% din populația peninsulei, nu fuseseră supuși de Moscova decât abia la 1783. Ceilalți, 120.000 la număr și reprezentând 60% din populația republicei „autonome" kabardino-bulgară, erau sub stăpânire rusească de la 1774. Cu rânduri proprii de viață și dând dovadă în decursul istoriei lor de o permanentă dragoste de libertate, aceste două mici popoare au însemnat, în orice caz, mai mult decât hacasii, bilecii, cumicii etc. etc. care trăesc în zilele noastre exact cum trăiau bunii înainte de a veni în Europa, cu singura deosebire că sunt obligați să recite în idioamele respective lozincile partidului, participând probabil și la întrecerile socialiste.

Patrioții sentimentelor lor anticomuniste și năzuind să-și recâștige vechile drepturi, atât tătarii cât și kabardinii au luptat în 1942/43 cot la cot cu vânătorii de munte și cu rogorii, în Munții Yzila și sub piscurile înzăpezite a le Elbrusului. Pentru vitejia bataloanelor lor de voluntari a fost pedepsită cu exterminarea întreaga lor semințe . . .

Veștile ce ne sosesc din Basarabia ne îndeamnă să evocăm acest episod.

Deslungul malului răsăritean al Prutului a fost așezată o teribilă capcană de prins și de ucis oameni. În spatele unei rețele de sârmă ghimpată, pământul a fost arat și grăpat pe o adâncime de 50—100 m., ca să poată ascunde mai bine o altă plasă de sârme care, la cea mai mică atingere, dezlănțuiește semnale de alarmă pentru numeroasele posturi de pază rusești, prevăzute cu hăite de câini dresați, proiectoare și cuiburi de mitraliere . . . Orice trecere a tieăioasei frontiere a devenit imposibilă. Basarabia a fost transformată într'o gigantică cușcă, închisă ermetic, prevestitoare de îngrozitoare timpuri pentru milioanele de frați ce trăesc între Prut și Bug și chiar dincolo de ei . . .

Când ne-a fost pentru prima dată răpită, la 1812, Basarabia românească a văzut revărsându-se peste orașele și satele ei nu numai sotniile de cazaci, ci o și mai numeroasă armată de funcționari, purtând uniforme și grade ofițerești și având misiunea de a realiza pe teren politica de rusificare a regimului. Este drept că această politică a fost dusă mai mult cu folosirea atrăgătoarei promisiuni a împroprietărirei în ținuturi fertile. Când însă cuvântul „secretarului colegial"*) n'a fost destul de convingător, a intervenit cnutul cazacului . . . Așa au putut rași să golească, în special Sudul Basarabiei, de o parte din populația românească, strămutând-o între Bug și Nipru, în preajma Mării de Azov, în Kuban, în Caucaz, ba chiar la granița Manciuriei.

În privința aceasta statisticile rusești sunt cât se poate de elocvente. Astfel în anul 1891, potrivit acestor statistici, locuiau în Basarabia:

Români	1,089.995
Ucrainieni	223.251
Evrei	141.175
Bulgari	84.361
Germani	42.681
Ruși	34.473
Țigani	16.415
Alții	8.208

Statistica rusească din 1897 prezintă însă o situație cu totul diferită:

Români	921.256
Ucrainieni	379.341
Evrei	228.379
Ruși	158.704
Bulgari	102.577
Germani	50.998
Găgăuzi	56.127
Poloni	5.806
Alții	23.224

Cu alte cuvinte în numai 6 ani de zile au dispărut din Basarabia 168.000 de Români, în timp ce numărul rușilor a crescut cu 124.000, iar al ucrainienilor cu 156.000. În cei 20 de ani care au urmat până la realipirea provinciei la România populația românească a crescut. La 1918 erau în Basarabia 1,683.000 Români, reprezentând un procent de 56,2%, față de 12,3% Ucraineni, 11% Ruși, 7,2% Evrei, 5,8% Bulgari, 2,8% Germani și 4,6% alții.

Poporul românesc din Basarabia rezistase deci cu succes politicei de rusificare țaristă, păstrând, după 106 ani de apăsare, majoritatea absolută.

La 28 Iunie 1940 când, părăsiți de toată lumea, erau obligați, în condițiuni umilitoare, să evacuăm Basarabia potrivit faimosului ultimatum, populația românească a provinciei era de 1,771.832 suflete, la care trebue să se adauge 199.677 de Români din Bucovina de Nord și din plasa Herța, județul Dorohoi, care, la aceiași dată, treceau sub jugul sovietic. Până la mijlocul lunei Iulie 1941 când trupele noastre atingeau linia Nistrului, recucerind provinciile răpite, dispăruseră din Basarabia peste 50.000 de Români, uciși sau deportați într'un singur an de stăpânire bolșevică.

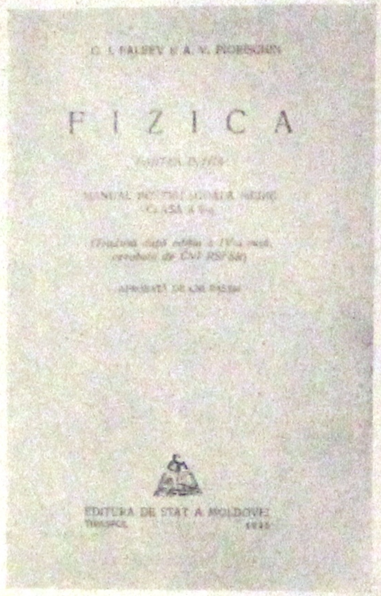

Carte de fizică pentru școlile medii românești, tipărită în 1935 la Tiraspol în 2.000 exemplare.

În 1944, la apropierea rușilor, un mare număr de basarabeni s'au refugiat pe teritoriul Vechiului Regat, dar mai ales în Transilvania și Banat. După capitularea României, pe măsură ce regimul comunist se înscăuna și la noi, guvernul din București a organizat o adevărată vânătoare de basarabeni, care au fost predați autorităților sovietice. Ceva mai mult, au fost „repatriați" în Uniunea Sovietică și fii de regăți, născuți în Basarabia după 1918.

Nici atitudinea guvernului unei Românii care nu mai este liberă, nici faptul că au fost uitați la încheerea tratatului de pace din 1946 și nici cumplita prigoană deslănțuită împotriva lor de autoritățile ocupante n'au fost în stare să înfrângă voința de rezistență a Românilor din Basarabia. În masivul Cornești și în hățile de la Nord de Dunare, ei s'au constituit în grupe, care, cu arma în mână, opun încă o feroce rezistență unităților de MVD., concentrate dincolo de Prut ca argument suprem pentru susținerea teoriei: „Moldovenii nu-s Români!"

Cât de îngrozitoare trebue să fie situația de astăzi în Basarabia dacă Românii băștinași, știind că și dincoace de Prut stăpân este acelaș regim, își părăsesc căminurile și, aruncându-se în apa blestematului râu, caută scăparea la frații din Moldova?

Evadările acestea luasera în ultimul timp caracterul unei adevărate emigrări, care înspăimântase pe bolșevici, obligându-i în cele din urmă să ia măsuri de izolare totală a Basarabiei. Pentru noi însă acest gest de afirmare a conștiinței românești capătă valoare de plebiscit: Moldovenii din Basarabia vor să rămână Români.

Români au voit să rămână și frații noștri de dincolo de Nistru, care, la 17 și 18 Decembrie 1917, în congresul lor ținut la Tiraspol, au afirmat cu tărie voința de a face parte din România, patria lor de origine, dela care au fost despărțiți în anii 1792—1793.

Cu două luni înainte de acest congres, la adunarea soldaților basarabeni (Chișinău 21—28 Octombrie 1917), în care s'a proclamat autonomia Basarabiei, a răsunat, ca din adâncul pământului, pentru întâia oară un glas românesc de dincolo de Nistru, glasul țăranului Filimon Marian, trimisul Moldovenilor din Transnistria:

„Dar, eu acum vă întreb pe voi frailor, Frații noștri și neamurile noastre, — care sunteți Moldoveni —, cui ne lăsați pe noi Moldovenii cei ce suntem rupți din coasta Basarabiei și trăim pe celalat mal al Nistrului? Noi rămânem ca șoarecii în dinții cotoiului?

Fraților, nu ne lăsați, nu ne uitați!

Iar dacă ne veți uita, noi vom săpa malul Nistrului și vom îndrepta apa dincolo de pământul nostru. Căci, mai bine să-și schimbe râul mersul său, decât să rămânem noi, frații, destărțiți unii de alții!"

Și când la Tiraspol (Decembrie 1917) reprezentații Radei ucraineene die Kiev au încercat să obțină un vot de alipire a Moldovei transnistriene la Ucraina, alt țăran, purtând numele simbolic de Toma Jalbă din românescul județ al Dubăsarilor, a afirmat răspicat dorința Moldovenilor din Transnistria:

„Eu fraților, moldoveni, ucraineni, am să vă spui apa că noi nu suntem Ucraineni, după cum ne zicem noi. Aduceți-vă aminte cum scrie în dogmile legii vechi că Eva cu voia Domnului a fost scoasă din coasta lui Adam. Așa și noi Moldovenii, sântem scoși din coasta neamului nost românesc și cu p r i p u n ca cum a fost Adam și Eva ca un trup, așa și noi Moldovenii să nu mai avem nicio dispărțire între noi Moldovenii, ori mai drept Românii."

Ideea Unirii cu România a răsărit atunci în mod spontan în sufletele acestor țarani, de care neamul nostru trebue să fie mândru.

Moțiunile întocmite și subscrise de ei, fără contribuția literară a niciunui intelectual, constituie nu numai dovada continuității elementului românesc dincolo de Nistru, ci și aceia a unei mature și luminoase judecăți, fundată pe ideea de dreptate, tot atât de vie în tradiția lor ca și personalitatea legendarului Ștefan-Vodă.

Dintre toate aceste moțiuni, una este într'adevăr impresionantă, atât prin stilul ei de cronică, cât și prin formularea, în conformitate cu dreptul internațional, a dorinței autorilor ei.

Când au văzut că unirea cerută de Moldovenii de peste Nistru nu se poate hotărî în mod definitiv în congresul de la Chișinău, țăranii Sofronie Coldăbă și Ștefan Logut, aleșii comunei Hramașcala din raionul Dubăsari, au cerut ca „acum să se facă măcar o bucățică de *rezoluție* că ne *soidinim* cu Moldova", înțelegând prin aceasta: să se hotărască barem *în principiu* unirea. Cerând unirea în principiu, acești răzeși de pe Valea Iagorlicului, au socotit că mai târziu ea se va putea face și de fapt, pe baza unui plebiscit, potrivit principiului de autodeterminare al popoarelor, proclamat atunci de Președintele Wilson, așa cum astăzi o altă chartă proclamă drepturile intangibile a le omului . . .

Un asemenea plebiscit n'a avut însă niciodată loc. Transnistria a fost pur și simplu incorporată la Uniunea Sovietică, iar când mai târziu — la 24 Octombrie 1924 — bolșevicii au înființat „Republica Autonomă Socialistă Sovietică Moldovenească" (RASSM.), ei nu s'au gândit la alteeva decât la posibilitatea de a crea, pe teritoriul acestei republici „autonome", cadre plănuitei sovietizări a României. Dealtfel frontierele așa zisei republici moldovenești, frontiere de mai multe ori rectificate de la 1924, nu cuprind înlăuntrul lor decât o parte a teritoriului locuit de Români între Nistru și Bug.

Între anii 1924 și 1928, adică pe tot timpul perioadei „N.E.P." (Noua politică economică), moldovenii transnistreni au cunoscut zile de liniște relativă. Punerea în aplicare a faimoselor planuri cincinale, însemnă pentru acești Români începutul unui șir de suferințe. Nesupănându-se colectivizării forțate, parte din ei au fost împușcați fără nicio milă, iar alții (cca. 45.000) au fost deportați în Siberia, sau în insulele Solovki și Novaia-Zemlia.

Pentru a scăpa de asasinate și deportări, transnistrenii încep să treacă în Basarabia, la început în grupuri mai mici apoi în masă. Ce se întâmplă acum la Prut s'a întâmplat atunci la Nistru: același sistem de rețele, aceiași posturi de pândari, aceiași vânătoare de oameni . . . Rezina, Stoniceni, Talmaz, Thimeni . . . Rezina, Stoniceni, Talmaz, Thimeni . . . Rezina, Stoniceni, Talmaz, Thime

BESSARABIE, TERRE ROUMAINE . . .

„Au nom du peuple de Bessarabie, en vertu du droit historique, en vertu des droits de la Nation, conformément au principe d'autodétermination des peuples,

a partir d'aujourd'hui et pour toujours: nous sommes unis à la Roumanie!"

C'est ainsi que decidèrent, il q a 32 ans, le 27 mars 1918, les élus de la Bessarabie, réunis a Chisinău.

. . . Le 26 juin 1940 un ultimatum soviètique exigeait la cession de la Bessarabie et de la Bukovine du nord dans les vingt-quatre heures . . .

. . . Le 26 juillet 1941 les divisions roumaines arrivaient a Cetatea- Albă devant la vaste embouchure du Dniestr. Les deux provinces pour la libération desquelles le peuple roumain avait éte appelé aux armes étaient rentrées dans les frontieres du royaume.

. . . Aujourd'hui?

„Des vieillards âgés de plus de 70 ans, des mères avec leurs enfants, des femmes enceintes sont enlevés en pleine nuit. Souvent séparés les uns des autres, ils sont transportés en marche sibérienne et quelque fois ils meurent avant d'arriver à destination."

„Les deportés, ceux qui ne sont pas fusillés en route, sont déposés en Sibérie, dans l'Oural, dans l'île de Solovki, a Kabarowsk . . ."

C'est la nouvelle interprétation du droit des peuples de decider de leur sort.

Le problême royal

A l'heure ou nous traçons ces lignes, la Belgique s' apprête à voter, pour le oui ou le non, sur le maintien au pouvoir du Roi Léopold III. Nos lecteurs, donc, à la date on ce journal paraîtra, seront informées du résultat de la consultation populaire. Ce qui nous laisse d'autant plus libre aujourd'hui, pour tirer avant l'heure, quel que soit ce qui interviendra, les conclusions qui semblent devoir résulter des seuls données du problême.

Tout d'abord, pour les étrangers que nous sommes, il peut paraître assez singulier que le roi condamné par l'occupant à rester enfermé à Laeken, puis emmené en captivité en Allemagne ait été mis en demeure d'attendre jusqu'en mars 1950, avant d'esperer rentrer en Belgique, plus encore se soit trouvé forcé de recourir à une consultation populaire, pour decider de l'opportunité ou non de son retour sur le trône.

Il y a une règle essentielle dans la Constitution belge qui impose de respecter la succesion héréditaire de la couronne. Si les Belges semblent ne pas se conformer à cette règle qui n'admet pas la contestation de la loi successorale, et s'ils se sont resignés, pour en finir, à laisser le peuple lui-même se prononcer sur le problème du retour royal, ce n'est pas qu'ils visent à substituer une royauté élective à la royauté héréditaire, ni même en général qu'ils estiment que le Roi Léopold n'est pas digne de la monarchie et qu'ils veulent le forcer d'abdiquer (les reproches alignés ne sont que paroles de propagande lancées par les divers partis en présence) les raisons de la résistance doivent être cherchées ailleurs, c'est à dire dans les raisons que les adversaires du Roi proclamaient déjà à la mort de Léopold II, comme à la mort d'Albert I, et sur les quelles, actuellement, sauf les communistes fidèles à eux-même, personne n'insiste ni ne s'explique.

La Tribune de Genève aussi s'est éttonnée et son étonnement marque bien l'optique de ceux qui n'ont pu suivre, que de loin, les douloureux débats dont alle dit:

„La campagne qui précédera le vote sera ardente. La question royale passionne les Belges et, à l'exception des libéraux, les partis ont pris des positions si nettes que leur prestige est engagé. Elle sera douloureuse aussi, car toutes les soufirances du pays servirons d'arguments: on evoquera la noble figure du Roi-Chevalier, le doux souvenir de la reine Astrid, le drame de la defaite et celui de l'occupation. Et ceux qui, en 1940 crialent" sauve-qui peut! „en prêchant l'exemple, ne seront pas les moins acharnés a reprocher à Léopold III sa captivité. Et c'est bien ce qui rend impossible toute prévision sur le résultat du vote. Les scrutins parlementaires ne peuvent non plus donner aucune indication, car il a pu se trouver, chez les députés libéraux notamment, des léopoldistes adversaires par principe du référendum, et des antiléopoldistes désireux de laisser le peuple se prononcer. A cet égard, la déclaration du porte-parole libéral, M. Devèze, qui regrette le plébiscite, mas le considère comme la seule solution possible, est à retenir."

Ainsi que le note **La Libre Belgique**, le journal genèvois, envisageant les conséquences possibles de la consultation populaire, estime que la pire, pour lui, serait que „l'avis du peuple, dans un sens ou dans l'autre, soit exprimé par une très faible majorité, ce qui provoquerait des nouveaux déchirments auxquels la cause de la monarchie constitutionelle aurait tout à perdre."

„On doit donc souhaiter pour la Belgique, conclut **La Tribune de Genéve,** une solution franche,un arrêt indiscutable. Mais quelle que soit l'issue de la consultation populaire, on pourra regretter qu'il fallu dix ans pour résoudre un problême aussi grave, s'étonner qu'un souverain ait pu proposer de soumettre ses droits héréditaires aux hasards et aux variations du suffrage universel, et se demander si un roi uniquement soucieux des intérêts de la monarchie et de son peuple n'aurait pas, en pareille circonstance, repris, sa place sur le trône dès sa libération ou transmis de sa propre autorité le sceptre à son héritier . . ."

Certes, voilà ce que pense „l'homme de la rue". Mais avant tout, il est nécessaire de bien-connaître les raisons spécifiquement belges et pour cela d'avoir bien présentes, et l'histoire de la dynastie qui fut grande et donna à la Belgique, depuis sa foudation en 1830 trois grands Rois, et tout autant la physionomie de ce vaillant peuple qui, jusqu'à présent a toujours su garder sa raison, toujours su ne jamais être troublé par „la rose des ventts d'Europe", comme le constatait Charles d'Ydevalle: „jamais la Belgique ne fut prise au dépourvu."

Mais n'oublions pas ce qu'engendrerait fatalement cette consultation, si ce vote devait être négatif: premier acte, l'effacement du Roi et son abdication en faveur de son fils Baudouin; second acte, dans un délai plus on moins proche, l'avènement de la République. Dans tous les cas, quel que soit le vote, affaiblissement de d'autorité royale.

En présence de ces éventualités, quelle manière de voir semble s'imposer, si l'on tient compte des éléments de structure qui caracterisent la nation belge? Il est toujours périlleux pour un pays de sortir volontairement du cadre politique des institutions dans lequel il est né et a développé son Histoire. Les puissants Etats-Unis, assis sur leurs fondements fédératifs, sont nés République et doivent rester République, ce régime d'origine se confondant avec l'ordre de leur être même, aussi longtemps qu'ils auront pour loi de leur vie politique et sociale la concentration harmonieuse de leurs forces. L'Histoire nous dit assez que, dans l'antique Rome, l'Empire, en succédant à la grande République des Tarquin et des Scipion, marqua le temps de la décadence. La Suisse aussi est républicaine, en ce sens qu'elle l'est dans les sources même de son existence. l'Italie l'est devenue; mais, pas plus que le Portugal, la monarchie constitutionelle ne résida en son essence-mère. Par contre, chez d'autres peuples, comme les Anglais, les Belges, la Royauté fut le berceau, et les mêmes conditions qui créerent leur jeunesse et leur puissance d'expansion doivent assurer vraisemblablement aujourd'hui le maintien de leurs forces mûres.

De ce point de vue, du reste, est assez instructif un coup d'oeil sur ces rois qui ont littéralement fait la Belgique.

Léopold I, fin et sagace politique, qui fait sontir de terre la puissance industrielle du pays.

Léopold II, grand Roi constitutionel, qui ne cesse, avec un génie digne d'un champ plus vaste, de travailler à la prosperité et à la gloire de son peuple, dont il conforte la stabilité internationale, en lui assurant la possession de l'immense Congo.

Albert, le Roi-Chevalier, le Roi Héros, adoré de toute la Belgique, que Jörgeusen, dans un rêve, montre échangeant avec Guillaume II les propos suivants:

— „Qu'as tu gagné avec ton idéalisme? Ton Royaume est ravagé, ses villes sont en ruines, toi-même tu es un roi sans royaume . . . Tu as tout perdu!'

— „Non, lui repond Albert, pas tout, pas mon âme!"

Jörgeusen le représente encore quelque part, „grand, mince, blond, emmenant chaque matin à son coté l'aîné de ses fils, dans ses visites à ses soldats blessés". Et ce fils, c'est le Léopold III d'aujourd'hui.

En 1945, quand commença la campagne contre lui, on ouvrit l'attaque en l'accusant d'avoir manqué à cet idéalisme paternel; quant, au contraire, après avoir fait preuve devant l'ennemi de la dernière ténacité, il avait été la victime de sa volonté héroique de sauver les debris de son armée et de se rendre prisonnier avec elle. De tout cela, les preuves sont acquises aujourd'hui, par l'étude de tous les documents, en particulier ceux de l'amiral Keyes.

Pas plus que le roi Albert, Léopold III n'a perdu son âme. Soldat, il est resté au milieu de ses régiments; et le père et le fils on véritablement prononcé la même phrase: „Quoiqu'il arrive, je ne quitterai pas mes troupes." Mais Albert rentrea en triomphateur. Léopold est le roi de la défaite et de la captivité! Le monde est ainsi fait qu'il ne vient au seccours que de la victoire.

Non, les raisons de ce douloureux débat sont simples. Les socialistes, bien qu'ils s'en défendent (voyez les déclarations de Pierart de Buset et de Spaak), ont inscrit de tous temps à la base de leur programme, aussi bien que les communistes, la suppression de la Monarchie. Le 18 décembre 1909, au lendemain de la mort de Léopold II, créateur de la force militaire belge et fondateur de sa puissance coloniale, on pouvait lire dans l'organ socialiste, Le Peuple: „S'il en est encore un du même calibre dans la dynastie des Cobourg, frottons-nous les mains, camarades, car le Trône ébranlé cherra."

Et les grands républicaines d'alors, les de Brouckère et les Huysmans, sont encore là, vivants et agissants.

M. Spaak lui-même, en Fevrier 1934, lors de l'avenement de Léopold III, en qualité de deputé, refusa de voter l'adresse au roi pour affirmer ses convictions républicaines.

La majorité des deputés socialistes se sont abstenus, en septembre 1944, lors de l'élection du Prince Régent, pour affirmer leurs convictions républicaines. Le même Le Peuple écrivait alors: „Leur attitude a été déterminée par un triple souci: agir conformement aux principes socialistes, . . ." Et plus loin: „Le principe républicain a été inscrit dans le premier programme socialiste et il n'a jamais cessé d'y figurer."

Recemment, certains socialistes, comme Huysmans, ont déclaré que, si le Roi abdiquait, le prince Baudouin ne pourrait pas lui succéder.

Au fond, en y regardant de plus près, le véritable enjeu du scrutin se résume en deux mots: Léopold III ou la République.

Nach dem ersten Raub Bessarabiens im Jahre 1812, begann die zaristische Verwaltung die südlichen Provinzen durch deutsche, zu einem kleinen Teil aus Polen in ihrer Hauptmasse jedoch aus Württemberg stammenden Kolonisten zu besiedeln. Zwischen 1814 und 1842, nach Abschluß dieser Aktion, hatten sich 24.159 Deutsche hier niedergelassen; die 25 von ihnen gegründeten Dörfer benannten sie nach den Orten berühmter Schlachten aus den napoleonischen Kriegen: Leipzig, Paris, Fère-Champenoise, Beresina, Borodino usw. Die Anzahl dieser Kolonien wuchs beständig, am 28. Juni 1940, als Bessarabien vom neuen Rumänien geraubt wurde, waren es 147 Siedlungen mit einer Seelenzahl von 86.000, vorwiegend evangelisch-lutherischer Konfession.

Die Privilegien, die Rußland ihnen zu Anfang eingeräumt hatte, wurden im Jahre 1874 wieder zurückgezogen, die Folge davon war, daß sich ein Teil von ihnen in der Dobrogea niederließ.

Erst unter rumänischer Herrschaft war es den deutschen Kolonien in Bessarabien möglich, sich voll zu entfalten, vor allem auf kulturellem Gebiet. Im Jahre 1919 erschien die erste deutsche Zeitung in Bessarabien: „Deutsche Tageszeitung Bessarabiens", es folgte 1934 der „Sonntagsgruß", dann das „Deutsche Volksblatt" und „Die Jugend" im Jahre 1935.

Ebenfalls unter rumänischer Herrschaft wurden: 61 deutsche Dorfbüchereien, das Knabenlyzeum in Tarutino, das Mädchenlyzeum in Tarutino, das Lehrerseminar in Sarata und schließlich die landwirtschaftliche Schule in Arciz, alle im Kreis Cetatea Alba, ins Leben gerufen.

Zum Zeitpunkt ihrer Umsiedlung in das damalige Großdeutsche Reich machte der Besitz der Deutschen in Bessarabien 500.000 Hektar Ackerboden aus, das sind 21 Hektar pro Familie.

Nachdem sie Rumänien verlassen hatten, wartete dieser Deutschen ein trauriges Schicksal. Angesiedelt auf dem an das Reich angegliederten, unter dem Namen Warthegau bekannten Territorium, wurden sie von den ersten Wellen der asiatischen Überflutung Europas erfaßt und zum großen Teil vernichtet. Auf weniger als die Hälfte zusammengeschmolzen, zirka 50.000 bis 55.000, leben sie heute in der Umgebung von Stuttgart, in ihrer einstigen Heimat. Doch haben sie uns nicht vergessen!

Durch Radiosendungen und Zeitungsartikel versuchen ihre führenden Männer, von denen ein großer Teil an den rumänischen Universitäten von Jassy und Bukarest promovierte, die Schätze der rumänischen Literatur und die besonderen Charakteristiken unseres Volkes, in dessen Mitte sie lebten, zugänglich und verständlich zu machen.

Nie werden wir ihnen das vergessen, so wie die Tatsache, daß sich im Jahre 1924, als die Bolschewiken mit der überraschenden Landung ihrer Horden bei Tatar-Bunar ihren ersten Angriff gegen Bessarabien richteten, die deutschen Bauern der umliegenden Dörfer wie ein Mann unter der rumänischen Fahne sammelten. Sie wußten, die Verteidigung dieser Fahne war die Verteidigung ihrer Scholle.

Heute, am Tage der Vereinigung Bessarabiens, wollen wir auch dieser ehemaligen Mitbürger gedenken und ihnen wünschen, daß der Allmächtige ihren Leiden bald ein Ende setzen möge.

Die neue Phase des Sowjetimperialismus in Europa

Das Ringen um Europa ist seit dem Schreiben Stalins an seine Satrapen, die zur ostdeutschen Regierung befördert wurden, in eine neue Phase getreten. Zur selben Zeit als der Kampf in China entschieden wurde, hat der Allgewaltige, vom Kremel aus, in Aufsehen erregender Weise das Programm seiner neuen Europapolitik bekanntgegeben. Es versucht aus Ostdeutschland einen Sturmbock gegen die deutsche Bundesrepublik und damit gegen das noch frei gebliebene Rumpfeuropa zu schaffen und leitet tatsächlich eine neue Phase des Sowjetimperialismus ein, weil durch diesen Schritt die Vereinigten Staaten von Amerika innerhalb ihrer Grenzen isoliert werden sollen, damit sie, zunächst wirtschaftlich, durch Wegnahme ihrer letzten, ins Gewicht fallenden Absatzgebiete, stark erschüttert werden. Darauf hofft man sie auch für soziale Umwälzungen reif zu machen. Denn die entschiedene Abneigung der USA-Bevölkerung gegen jede Art von Totalitarismus stellt das größte Hindernis im Wege der kommunistischen Weltherrschaft dar.

Solange dieses Widerstandszentrum noch aufrecht steht, bleiben nämlich alle Erfolge des Kremls problematisch, weil sich der angeborene, nicht auszurottende Freiheitstrieb der Menschen an etwas klammern kann, das ihn nährt und Hoffnung gibt und die unterdrückten Völker befähigt, selbst den härtesten Bedrängnissen und Gewalttaten innerlich zu trotzen und auf den großen Augenblick der erlösenden Wende zu warten.

Eine derartige seelische Unbeugsamkeit hat Sowjetrußland beinahe in allen ihm unterworfenen Ländern feststellen können, so daß es mit steigendem Mißfallen und größter Sorge die Ablehnung beobachtet, die in den von den roten Truppen besetzten Gebieten mit der Zeit, trotz Verschärfung des Druckes, statt abzunehmen, immer mehr zunimmt.

Die Entwicklung in China gab Moskau gerade rechtzeitig den Rücken frei, in dem sie die Gefahr eines Zweifrontenkrieges auf planetarischer Grundlage für die Sowjetunion beseitigt hat. Jetzt kann also der Kremel einen Großteil seiner Kräfte auf den politischen Frontalangriff in Deutschland konzentrieren, um hier, durch eine erhoffte Bresche, seine Scharen als Totengräber der Freiheit und der Zivilisation vorzuschicken.

Deutscher Ordnungssinn und die Vorliebe für das Organisieren erscheinen den Machthabern im Kreml als providentielle Bundesgenossen ihres Planes, den Bereich ihrer Despotie so weit auszudehnen, daß sie das verhaßte, als monopolkapitalistischen Imperialismus geschmähte Lebenszentrum demokratischer Freiheit jenseits des Atlantik, tödlich treffen können.

Selbst das Risiko der scheinbaren politischen Gleichberechtigung Ostdeutschlands, seiner Aufrüstung und zeitweiliger Heraufbeschwörung nationalsozialistischen Gedankengutes kann in Kauf genommen werden, wenn es nur gelückt, an der Elbe jenen bedrohlichen Angriffsblock der totalitären sowjetischen Despotie zu schaffen, den Stalin in seinem erwähnten Schreiben, mit der bekannten Virtuosität moskowitischer Begriffsverdrehungen sehr schön als den kontinentalen, deutsch-sowjetischen Friedensblock von weltpolitischem Ausmaß hingestellt hat.

Es kann nicht geleugnet werden, daß der im Kreml ausgeheckte Plan wirklich großzügig und durchdacht ist. Er hat leider nur einen Haken, der ist aber wesentlich: er kommt nämlich viel zu spät. Vor fünf Jahren, gleich nach der Einstellung der Kampfhandlungen in Europa, hätte vielleicht eine weise Zurückhaltung und ein scheinbares, zeitweiliges Zugeständnis an die nationalpolitischen Selbständigkeitsbestrebungen der besetzten Staaten, eine so große Werbekraft besessen, um den ganzen Kontinent auf die Seite bezessen, um den ganzen Kontinent auf die Seite der Sowjets zu bringen. Selbstverständlich wäre es Moskau nachher leicht gewesen, frei nach seinem Belieben schalten und walten zu können. Jetzt aber, nach jahrelanger bitterster Erfahrung mit den Herrschaftsmethoden des Kremls, ist, zum Glück für die freiheitsliebende Menschheit solchen Praktiken jedwede Glaubwürdigkeit und Anziehungskraft genommen worden. Damit verliert auch das ganze gigantische Projekt seine innere Stoßkraft, die ihm allein wahren Erfolg hätte verleihen können. Auch die neue Phase der sowjetischen Außenpolitik kann demnach nur als destruktive Absicht in die Geschichte eingehen. Zwar läßt sie an bedrohlicher Unheimlichkeit nichts zu wünschen übrig, aber mit Entschlossenheit, Umsicht und wahrer Opferbereitschaft kann ihr erfolgreich begegnet werden, so daß die Herrschaft des Terrors und der Ausplünderung wie ein Kartenhaus zusammenfällt, um die wahren Lebensmächte auch bei uns daheim von neuem zur freien schöpferischen, jahrhundertelang bewährten Entfaltung zu bringen.

CETATEA-ALBĂ

Ursprünglich eine alte, im siebenten Jahrhundert vor Christi Geburt unter dem Namen Tyras gegründete griechische Kolonie, geriet die Siedlung zunächst unter die Herrschaft der Macedonier, später der Skythen und Sarmaten, bis sie im Jahre 50 vor Christus, zusammen mit allen anderen, an der Westküste des Schwarzen Meeres gelegenen griechischen Niederlassungen, von dem dakischen König Burebista erobert wurde.

Schon im ersten Jahrhundert nach Chr. machten sich die Römer hier ansässig, an der Stelle der heutigen Festung stand damals ein castrum der fünften Legion: Macedonica. Nach dem Rückzug der römischen Legionen aus Dakien lernte die Stadt in wechselvollem Schicksal gotische, byzantinische und, im 13. Jahrhundert für eine kurze Zeitspanne tatarische Herrschaft kennen. Zu Anfang des 14. Jahrhunderts wurde sie eine rasch aufblühende genuesische Faktorei. Die Genuesen erbauten ein wehrhaftes Kastell, das heute innerhalb des Festungringes steht und fast vollständig erhalten ist, und nannten es Moncastro. Gegen Ende desselben Jahrhunderts gelang es den moldauischen Woiwoden die Grenzen ihres Reiches bis hierher auszudehnen. Alexander der Gute verbesserte die Befestigungsanlagen, machte die Stadt sogar für einige Zeit zur Hauptstadt der Moldau und nannte sie: „Cetatea Alba", das heißt zu deutsch: „Weiße Burg." Nach Inschriften die im Museum von Odessa aufbewahrt werden, vervollkommnete Stephan III., der Große, die Befestigungen in der Weise wie sie bis zum heutigen Tage erhalten geblieben sind. In ungezählter Folge haben hier rumänische Garnisonen die türkischen Angriffe abgewehrt. Im Jahre 1484 belagerte der berühmte Sultan Bajazedh II. mit einem glanzvollen Aufgebot an Kriegern die Festung. Trotz heldenhafter Verteidigung unter Führung der moldauischen Hauptleute Gherman und Oana geriet sie in die Hände der Türken, die beiden Offiziere fielen zusammen mit der ganzen moldauischen Garnison, die Bevölkerung der Stadt wurde massakriert; aus Cetatea Alba wurde das türkische Akkerman.

Im Jahre 1812 geht Cetatea Alba im Verbande ganz Bessarabiens in den Besitz Rußlands über, 1918 wird es wieder rumänisch.

In der Umgebung von Cetatea Alba gab es bis 1940 blühende Dörfer deutscher Kolonisten aus Württemberg und Bayern. Acht Kilometer südlich der Stadt bestand, ebenfalls bis 1940, die schweizerische Kolonie Schaba, die von Weinbauern aus Vaud gegründet wurde.

Unter der Sowjetherrschaft ist Cetatea Alba sogar von der Sowjetrepublik Moldau abgesondert und der Ukraine einverleibt worden. Seine Bewohner sind heute Mongolen aus den Tiefen Asiens. Auf den uralten, glorreichen Mauern der Festung aber, steht heute noch das Wappen der Moldau Stephans des Großen als ewiges Mahnmal eingemeißelt . . .

Foaia Comitetului Antifascist V. D. din Austria publică, în numărul din 5 Martie 1950, următoarea notă, reprodusă dealtfel de mai toate ziarele comuniste austriace:

„Comitetul germanilor antifascişti şi progresişti" (Das Komitee antifaschistischer und fortschrittlicher Volksdeutscher) a cerut Inaltului comisar al Statelor-Unite şi Comisiei Aliate de Control să ia măsuri de interzicere a tuturor organizaţiilor şi ziarelor DP. fasciste, menţionându-se, în special, organizaţia „ACRAS." şi ziarul „Vestitorul". O cerere identică a fost făcută, în ziua de 20 Februarie, consilierului ministerial Just de către o delegaţie care s'a prezentat la Ministerul de Interne."

Initiatorul acestei cereri, cunoscutul agitator comunist, salariat al Legaţiei RPR. din Viena, consilier al Comandaturei sovietice şi agent al Kominformului, Ivor Nagy, desfăşoară de-atunci o vie activitate în zonele occidentale din Austria şi din Germania, cu scopul de a aduna semnături pe moţiuni în acelaş sens. Adunarea acestor semnături se face sub ameninţarea represaliilor împotriva familiilor, aflătoare în Ţară, a celor care refuză să semneze. Astfel, în Lagărul Kammer am Attersee a fost forţată să semneze o bătrână de 80 de ani a cărei întreagă familie se află în România.

După nenumăratele campanii de presă, după încercările de răpiri din Octombrie 1949 şi după asasinarea membrilor familiilor noastre în Ţară, nici această ultimă ameninţare a comuniştilor nu ne înspăimântă. Aşteptăm deci, în linişte, decizia Comisiei Aliate de Control.

Cine nu ştie acusaţiunea ce ni se face nouă Românilor pentru că solicităm pentru noi, ceea ce ei au solicitat pentru dânşii?

Ce întoarsă, ce minunată trebuie să fie acea glavă, care face altuia o crimă, din ceea ce pentru sine-şi croieşte o virtute.

Mihail Eminescu

Pentru unitatea creştină

Cuvântul I.P.S. Mitropolitului Visarion

Iubiţi mei fii duhovniceşti

Organizând Eparhia Românilor din străinătate, înseamnă, că am ieşit în lume şi că trebuie, să fim, de acum înainte, în pas sau să ne ţinem, cât mai aproape, de mersul şi lucrul lumii creştine.

Una din acţiunile comune, a întregei lumi creştine, este şi organizarea de manifestări publice între 18 şi 25 Ianuarie în fiecare an, în vederea unităţii creştine.

Săptămâna universală de rugăciune pentru unitatea lumii creştine a început în anul 1907. Pornită din cercurile anglicane, ea a fost adoptată imediat de către Protestanţi şi reluată apoi de către Catolicii-Romani, în 1916. In cele din urmă, săptămâna de rugăciune a fost fixată între 18 şi 25 Ianuarie a fiecărui an, pentru toată lumea creştină.

După însăşi denumirea acestei săptămâni, rugăciunea este preocuparea esenţială atât în intimitate, cât şi în toate manifestările publice organizate de către confesiunile creştine.

Obiectul rugăciunii este invocarea lui Dumnezeu Tatăl pentru înfrăţirea lumii creştine. Mântuitorul nostru Isus Hristos, El însuşi, s'a rugat şi a cerut Tatălui înainte de moartea şi învierea Sa, acelaş lucru:

„Mă rog ca toţi să fie una, cum Tu, Tată eşti în Mine, şi Eu în Tine; ca, şi ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis".

„Eu le-am dat mărirea pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una cum şi noi suntem una". (Ion 17 v. 21.)

Şi în adevăr Biserica creştină una a fost peste o mie de ani.

La 16 Iulie 1054, după trei luni, de discuţii şi certuri între trimisul Papii Leon IX, Cardinalul Humbertus, şi Patriarhul Constaninopolului Mihail Cerularie, s'a aruncat şi dintr'o parte şi din alta blestemul despărţirii.

Dela marea ruptură dintre Biserica Ortodoxă şi Biserica Romană, şi până acum, s'a încercat în nenumărate rânduri, acţiuni de apropiere şi împăcare.

Şi cu toate că ambele Biserici au rămas pe temelia celor o mie de ani, cât au fost împreună şi anume: pe temelia Sf. Scripturi şi a Sf. Tradiţii, pe operele Sfinţilor Părinţi bisericeşti, pe discuţiile şi actele oficiale a şapte sinoade ecumenice, şi pe întreaga istorie bisericească a celor zece secole de unitate, totuşi încercările de apropiere şi refacere a unităţii au eşuat.

Până în ultima vreme însă, încercările de apropiere au constat în discuţii şi mai cu seamă în justificarea şi apărarea ce şi-o făcea fiecare parte, pe care s'a fixat după marea ruptură.

De aproape o jumătate de veac, lumea însă, şi-a amintit din nou, de cuvintele Mântuitorului: „Cereţi şi vi se va da, căutaţi şi veţi afla . . ."

Căci ori şi cine cere capătă şi cine caută găseşte . . ." (Mat. 7. v. 7.)

Astfel s'a trecut dela discuţii goale şi s'a început cu rugăciunea.

Acum se fac rugăciuni în comun în săptămâna de rugăciune pentru unirea creştină; s'au alcătuit cântece închinate înfrăţirii creştine; se ţin cuvântări, conferinţe şi se tipăresc reviste şi cărţi, cari lămuresc punctele de apropiere şi nu de despărţire a Bisericilor; s'a ajutat oameni, de către instituţiile de asistenţă, şi ei, între ei, în timpul războiului şi după războiu, fără deosebire de confesiune şi de religie. Astfel se observă şi se simte, pretutindeni, un climat de linişte şi o plăcută căldură familiară creştina.

Tainele lui Dumnezeu sunt mari şi nepătrunse de mintea noastră omenească. Nu se ştie, ce mare însemnătate va fi având faptul, că aici în Paris, oraşul Sfintei Genevieve şi a Sfântului Denis, Sfinţi ce sunt trecuţi atât în calendarul Catolic-Roman, cât şi în cel Ortodox, să se afle o Biserică Catolică-Romană (obis. Une Jean de Beauvais) fondată de către Jean Dormans, Episcop de Lisieux, Biserică datând din epoca când relaţiile dintre occident şi orient erau destul de strânse, care Biserică să fie deservită de către Români, singurul popor ortodox de rasă latină, susceptibil deci, de a servi apropierea şi legătura între celelalte lumi creştine, iar faptul, că însuşi Centrul de conducere al Eparhiei noastre se găseşte aşezat la Paris, la aceiaşi Biserică, este un îndemn în plus, pentru noi, de a gândi şi a lucra pe linia misiunii noastre istorice, de popor aşezat la loc de întâlnire şi legături!

Fie nouă Doamne, după voia Ta, Amin!

Mitropolit Visarion

Comitetul Naţional pentru o Europa Liberă *va pune în funcţiune un post de radio, pe undele căruia se vor emite ştiri şi mesagii în ţările Europei răsăritene. Postul de radio va fi pus la dispoziţia conducătorilor exilaţi ai naţiunilor ocupate şi este considerat ca una din arenele importante în bătălia ideologică. Comitetul fiind o organizaţiune particulară, postul său de radio ca va fi supus numeroaselor restricţiuni de care trebuie să ţină seamă Vocea Americei, astfel încât va avea o libertate mai mare de iniţiativă. Postul se va chema Radio Europa Liberă şi va funcţiona începând din Aprilie 1950.*

Reamintim că gen. Dwight Eisenhower este un sprijinitor al acestui comitet, care cuprinde numeroase personalităţi de vază ale Statelor Unite. (New-York-Herald-Tribune.)

Misiunea Unită Română în Austria a distribuit, în primul trimestru al anului 1950, un total de 806 obiecte îmbrăcăminte la Românii din Linz şi împrejurimi.

Biserica Română din Madrid. — Prin grija autorităţilor ecleziastice spaniole, Românii din capitala Spaniei vor avea o capelă proprie.

Universitatea din Roma *a invitat pe Dl. Mircea Eliade să ţină 2 conferinţe în cursul lunei Aprilie a. c. Cu aceiaşi ocazie Dsa. va conferenţia şi la Institutul de Studii Orientale, unde a fost deasemenea invitat.*

La Londra, *compatriotul nostru, pianist de renume mondial, Dl. Dinu Lipatti a reportat un strălucit succes („Concerto" de Schumann). Aceleaşi ovaţiuni a recoltat talentatul pianist şi la Paris, Duminică 19 Martie a. c. în sala „Pleyel", executând muzică de Brahms, Schumann, Wagner şi Ravel în cadrul concertelor „Lamoureux", sub direcţiunea Dlui. Remus Ţincoca.*

Dl. Dinu Lipatti, care a fost numit profesor la clasa de virtuozitate la Academia de Muzică din Geneva, este considerat de critica muzicală ca unul din cei 5 mari pianişti ai lumii.

Reamintim totdeodata că Dl. Remus Ţincoca a obţinut premiul I. al Conservatorului din Paris.

„Mihail Eminescu" *Poesii, Vol. I,* Ediţie de pribegie, cu o prefaţă de Mircea Eliade. Lucrarea este multiplicată la Gestetiner şi a fost editată sub îngrijirea Bibliotecii Române din Freiburg.

Costul unui exemplar este de 5 DM. Comanda la administraţia bibliotecii: Stadtstraße 40/2 Freiburg, Germania, Fr.-Z.

Primul Congres al Federaţiei Studenţilor Români din Germania a avut loc în zilele de 18 şi 19 Martie la München. Delegaţi din toate centrele universitare au participat la această unică manifestare românească din refugiu. Sf. Sa Pr. Octavian Bârlea a deschis Congresul printr'o frumoasă slujbă religioasă.

Comitetul Român din Salzburg a convocat pentru 26 Martie a. c. Adunarea Generală Ordinară pentru alegerea unui nou comitet de conducere. Fostul preşedinte, Dl. Ing. Iordan Carâvan plecând în luna Februarie în USA., Comitetul a fost condus interimar — până la expirarea mandatului — de către Dl. Av. Traian Puiu.

Revista „Wille und Tat", editată de către foştii combatanţi catolici din Austria grupaţi în jurul deputatului majoritar (OVP) Dr. Ernst Strachwitz, publică sub semnatura Dlui Otto Rudolph Ließ un frumos şi documentat portret al lui Mihail Eminescu.

Grecia. — In lagărul de la Lavrina se găsesc încă 500 refugiaţi din ţările satelite, în majoritate români. In cursul lunei Februarie 1950 un număr de 660 refugiaţi (români, bulgari şi albanezi), care se găseau în lagărele IRO., au fost îmbarcaţi pentru Australia.

„Unirea" este titlul unui nou ziar românesc, care apare la Cleveland (USA.), sub direcţia Dlui Augustin Popa.

„Rânduiala creştinească" întocmită de C. S. Părintele Octavian Bârlea şi cuprinzând „Sfintele Liturghii, Sfintele Taine şi o seamă de rugăciuni la toată trebuinţa, spre folosinţa întregului cler şi popor român din pribegie", se află sub tipar la Freiburg în Germania.

Cartea este bogat şi frumos ilustrată de Dl. Gheorghe Racoveanu, sub a cărui îngrijire se face şi editarea.

Roma. — In galeria dell'Obelisco, pictorul Eugen Drăguţescu a deschis, la 10 Martie a. c., o expoziţie a ultimelor sale lucrări, executate în Italia şi în Olanda.